

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής
Θεάτρου Πορεία

Πεταλούδες στο στομάχι

της Αλεξάνδρας Καλτσογιάννη

ΑΘΗΝΑ 2021

Η Αλεξάνδρα Καλτσογιάννη γεννήθηκε στην Νάουσα Ημαθίας, σπούδασε Ψυχολογία στο Α.Π.Θ, ειδικεύτηκε στις Εξαρτήσεις M.Sc. Α.Π.Θ και εργάζεται ως Ψυχοθεραπεύτρια Gestalt στο γραφείο της. Της αρέσει να διαβάζει, να γράφει, κυρίως θεατρικά έργα και ποίηση. Έργα της, μικροδιηγήματα, ποιήματα και θεατρικά έργα έχουν συμπεριληφθεί σε λογοτεχνικά Περιοδικά, ποιητικές ανθολογίες και κυκλοφορούν ελεύθερα στο διαδίκτυο. Το θεατρικό της έργο "Πένθιμη φύγια σε ρε ελάσσονα" απέσπασε έπαινο στον 4^ο Πανελλήνιο Διαγωνισμό της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6973849989

E-mail: alexandrakalt@yahoo.gr

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβρης 2020- Μάιος 2021) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Εικόνα εξωφύλλου: Μάριος Χρηστίδης (10 χρονών)

Το θεατρικό έργο "Πεταλούδες στο στομάχι" της Αλεξάνδρας Καλτσογιάννη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY NY ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στην σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

Πρόσωπα

Γιάννης: 35 – 40 χρονών

Κάτια: 35 – 40 χρονών

Χώρος

Το σπίτι της Κάτιας

Περίληψη

Η Κάτια μόλις έχει μετακομίσει στο νέο της σπίτι. Στο πατάρι βρίσκει ένα κουτί με κασέτες που το περιεχόμενο τους είναι ηχογραφημένες ιστορίες εν είδη ημερολογίου από μια γυναίκα, την Στέλλα η οποία ήταν η προηγούμενη ένοικος. Οι κασέτες εξιστορούν βιώματα, σκέψεις και συναισθήματα για κάποιον άνδρα, τον Μπίλλυ. Η Ο νέος της γείτονας είναι ο Γιάννης, ένας περίεργος τύπος που δείχνει σα να μην έχει μεγαλώσει πολύ κι έχει πάθος με τις πεταλούδες. Η Κάτια αρέσκειται να ακούει συχνά τις κασέτες μέχρι που εθίζεται. Προσπαθεί να πάρει διάφορες πληροφορίες για το ζευγάρι από τον Γιάννη. Ενώ ταυτόχρονα δείχνει να στήνεται ένα περίεργο παιχνίδι μεταξύ τους, σε σημείο που να αποκαλύπτεται σταδιακά η ζωή του μυστηρίου ζευγαριού. Στο μεταξύ η Κάτια, οικειοποιείται σιγά σιγά την ταυτότητα της Στέλλας μέσα από την κατ' επανάληψη χρήση των κασετών έτσι ώστε να ταυτίζεται με τις σκέψεις και τα συναισθήματα της προς τον Μπίλλυ. Τα πράγματα δείχνουν να παίρνουν μία απρόσμενη τροπή όταν και οι τέσσερις αυτοί χαρακτήρες συναντιούνται στο σπίτι της Κάτιας σε μια ιδιότυπη συνθήκη. Πώς φωτίζεται μέσα στο σκοτάδι η αληθινή ταυτότητα των ηρώων σ' ένα παιχνίδι ανατροπών όπου μέχρι τότε κυριαρχούσε το φως μιας πλάνης;

1^η Σκηνή

Ανάβουν τα φώτα και διακρίνεται ένας χώρος που μοιάζει να είναι το καθιστικό. Είναι πλημμυρισμένο από ένα λυκόφως, υπάρχει μία επιτραπέζια λάμπα η οποία λάμπει αρκετά έντονα με το φως της να πέφτει πάνω σε ένα παράθυρο με βαριές λευκές κουρτίνες. Ακούγεται μία μουσική που σιγά σιγά κάνει fade out. Ένας άντρας στέκεται από δίπλα και δημιουργεί με τα χέρια του διάφορα σχήματα πάνω στις κουρτίνες. Καθώς μετακινούνται τα δάχτυλά του οι σιιές ζωντανεύουν και μετατρέπονται σε διάφορες μορφές. Μία γυναικεία φωνή γεμάτη ενθουσιασμό, ακούγεται κάθε φορά που μετακινούνται τα δάχτυλα του και δίνουν σχήμα σε άλλη μορφή. Η γυναίκα είναι καθισμένη σε μία πολυθρόνα που κοιτάζει προς το παράθυρο με τις κουρτίνες. Δεξιά υπάρχει κι ένας καναπές. Ακριβώς μπροστά του υπάρχει ένα τραπέζι. Επάνω του είναι δύο σερβίτσια του τσαγιού χρησιμοποιημένα.

Κάτια: *(Με ενθουσιασμό και δυνατή φωνή)* Κατσίκια! *(Παύση)* Σκύλος! *(Παύση)* Λετός! *(Παύση)* Καμήλα! *(Παύση)* Κουνελάκι! *(Παύση)* Κύνκος! *(Παύση)* Ένας κροκόδειλος που ανοίγει το στόμα του! Πω, πω κάτι δόντια! *(Παύση)* Ένα λαγουδάκι που κουνάει τα αυτιά του! *(Παύση)* Το στόμα του λύκου που ανοίγει κι ετοιμάζεται να κάνει μία χαψιά! *(Παύση)* Ένα πουλί που πετάει χτυπώντας τα φτερά του! *(Παύση)* Ένα σαλιγκάρι που σέρνεται! *(Παύση)* Ένας ταύρος, έτοιμος να ορμήξει! *(Παύση)* Ένας σκύλος που γαβγίζει.. *(Παύση)* Α! ένας ελέφαντας, μία πάπια και... το βρήκα! Μία χελώνα! *(Παύση. Ανάβει το φως στιγμιαία ο άντρας εξακολουθεί να στέκεται δίπλα στο παράθυρο με τις κουρτίνες. Ξανά χαμηλώνει το φως, με το φως της επιτραπέζιας λάμπας πάνω του.)*

Γιάννης: Κάποτε συνάντησα έναν άντρα. *(Μετακινεί τα δάχτυλα ώστε να δείχνει ένα ανθρωπάκι πάνω στις κουρτίνες)*

Κάτια: *(Τον διακόπτει)* Αλήθεια, πώς έμοιαζε αυτός; Πώς είπαμε ότι τον έλεγαν;

Γιάννης: *(Συνεχίζοντας την αφήγηση)* Είχε φυτρώσει στο στήθος του ένα τριαντάφυλλο.

Κάτια: Ήταν ψηλός περίπου σαν εσένα;

Γιάννης: *(Συνεχίζει την αφήγηση)* Πανέμορφο.

Κάτια: Είχε μακριά μαλλιά;

Γιάννης: *(Συνεχίζει)* Όμως τα αγιάθια, του μάτωναν το στήθος.

Κάτια: Είμαι περίεργη.. ε;

Γιάννης: *(Συνεχίζει)* Όποιος περνούσε θαύμαζε την ομορφιά του τριαντάφυλλου και προσπαθούσε να το μυρίσει.

Κάτια: Κι εκείνος μύριζε όμορφα;

Γιάννης: *(Συνεχίζει)* Κανείς δεν πρόσεξε τις πληγές στο στήθος.

Κάτια: Εκείνη πώς ήταν;

Γιάννης: *(Σταματάει και κοιτάζονται)* Περίπου σαν εσένα..

Κάτια: Πες μου κι άλλα..

Γιάννης: *(Συνεχίζει)* Αλλά το λουλούδι κάθε φορά που κάποιος το μύριζε μαραινόταν.

Κάτια: Ήταν όμορφη;

Γιάννης: *(Συνεχίζει)* Κι έτσι έστεκε στο στήθος του άντρα μαραμένο.

Κάτια: Μου αρέσουν οι λεπτομέρειες.. Πες μου.. Πώς έμοιαζε αυτή;

Γιάννης: Περίπου σαν εσένα.. κόκκινα μαλλιά με λουλουδάτα πουλιάμισα που μύριζαν όμορφα..

Κάτια: Τι δουλειά έκανε;

Γιάννης: *(Συνεχίζει)* Μία μέρα τον πλησίασε μία θλιμμένη κοπέλα.

Κάτια: Αναρωτιέμαι με τι.. *(Δεν συνεχίζει)*

Γιάννης: *(Συνεχίζει)* Κοίταξε το λουλούδι καλά-καλά. Δεν το μύρισε.

Κάτια: Τι άλλο θυμάσαι από κείνη;

Γιάννης: *(Κοιτάζονται)* Κάθε φορά που συναντιόμασταν στο ασανσέρ μου πρόσφερε τις αγαπημένες μου μαστίχες.

Κάτια: Πόσο καιρό έμεναν εδώ;

Γιάννης: *(Συνεχίζει)* Τότε το λουλούδι άνοιξε τα πέταλα του και μία πεταλούδα ήρθε, κάθισε πάνω του και ρούφηξε το νέκταρ του. *(Σε αυτό το σημείο σχηματίζει με τα δάχτυλα μία πεταλούδα)*

Κάτια: Ήταν οι προηγούμενοι ένοικοι.. σωστά;

Γιάννης: *(Συνεχίζει)* Κι ύστερα πέταξε μακριά.. *(Παύση. Κοιτάζονται)* Το ζευγάρι.

Κάτια: Ναι..

Γιάννης: Μία μέρα φύγανε.

Κάτια: Και μετά;

Γιάννης: Μετά ήρθες εσύ.

Κάτια: Έπρεπε να αλλάξω σπίτι.

Γιάννης: Τι σου άρεσε σ' αυτό το σπίτι;

Κάτια: Μόλις το είδα, με κέρδισε αμέσως!

Γιάννης: Αλλάζεις σπίτια συχνά.. όπως τα πουλιά;

Κάτια: *(Χαμογελώντας)* Θα μπορούσες να το πεις και έτσι.

Γιάννης: *(Χαμηλόφωνα)* Οι γείτονες εδώ κρύβονται πίσω από τις κουρτίνες. Βλέπω τις σκιές τους.

Κάτια: Σε όλες τις γειτονιές συμβαίνει... Που είναι το παράξενο; *(Παύση)* Μου αρέσει το καινούργιο μου σπίτι.. Εσένα δεν σου αρέσει να ζεις εδώ;

Γιάννης: Σου άρεσε η ιστορία που σου είπα;

Κάτια: Ναι.. θα ήθελα να την ξανακούσω.. Σου αρέσει κι εσένα ε;

Γιάννης: Χαμογελούσες. *(Παύση)*

Κάτια: Νομίζεις πως αυτές οι κασέτες που βρήκα στο πατάρι θα τις αναζητήσει άραγε η γυναίκα που έμενε εδώ; Τις άκουσα.. Πολλές φορές. Θυμήθηκα.. απευθύνονται σε έναν.. Μπίλλυ; Μπίλλυ τον έλεγαν;

Γιάννης: Ναι, Μπίλλυ. Εκείνη ήταν πολύ ευγενική. Συνήθως μου πρόσφερε την αγαπημένη μου μαστίχα..

Κάτια: Τώρα που το σκέφτομαι μάλλον θα τις ζητήσει γιατί μιλάει συνεχώς για εκείνον.. Σίγουρα κρατούσε κάποιο είδος ημερολογίου.. Δεν νομίζεις;

Γιάννης: *(Αλλάζει κουβέντα)* Αλήθεια πού θα βρω παντόφλες σαν τις δικές σου;

Κάτια: *(Με πειραχτική διάθεση)* Δε νομίζω πως γίνεται.. Φυσικά και δεν γίνεται..

Γιάννης: *(Χαμογελώντας)* Δυσκολεύεσαι να φανταστείς να τις φοράω κι εγώ.. ε;

Κάτια: Σου αρέσουν;

Γιάννης: Τα έντονα χρώματα. Με φωτίζουν.

Κάτια: Είσαι αστείος το ξέρεις;

Γιάννης: Συνήθως γελάνε μαζί μου....

Κάτια: Με συγχωρείς.

Γιάννης: Κι εγώ γυρνάω την πλάτη μου. Φεύγω. Αλλά τους την φυλάω. Έχω κι εγώ το μυστικό μου. Να γελάσω εγώ μαζί τους. *(Παύση)* Αλήθεια, πιστεύεις στις συμπτώσεις; Προχθές που κουβαλούσες μία κούτα -το θυμάσαι;- σκέφτηκα πως θα ήσουν καλή μαζί μου. Φορούσες εκείνη την καρφίτσα. Σκέφτηκα αμέσως πως είσαι καλός άνθρωπος.

Κάτια: Ποια καρφίτσα; Δε θυμάμαι..

Γιάννης: Πεθύμησα έναν άνθρωπο να μιλήσω. Ειλικρινά. Μία μέρα έλαβα ένα γράμμα. Ανώνυμο. Τι κρίμα. Θα ήθελα να μιλήσω σε αυτόν τον άνθρωπο. Δεν ξέρω ποιος ήταν. Έχασα μία ευκαιρία.

Κάτια: Πόσο καιρό μένεις εδώ δίπλα;

Γιάννης: Ίσως εκείνο το γράμμα να ήταν μία προσευχή για μένα.. Η μάνα μου συνήθιζε να προσεύχεται για μένα. Πιστεύεις στις προσευχές;

Κάτια: Χμ.. δεν ξέρω ..Τι ρωτάς;

Γιάννης: *(Αλλάζοντας την φωνή του σαν να βγαίνει μηχανικά)* "Προσεύχεσαι;" "Όχι", "Προσεύχεσαι;" "Ναι", "Προσεύχεσαι;" "Καμιά φορά".. "Πιστεύεις στο Θεό;" "Ναι;" "Σίγουρα πιστεύεις;" "Όχι".

Κάτια: Με μπέρδεψες..

Γιάννης: Προσεύχονται οι άλλοι για σένα; Μια προσευχή. Ανώνυμη. *(Παύση)*

Πάντα σε φώναζαν έτσι; Κάτια;

Κάτια: *(Κοιτώντας τον με απορία)* Ναι.. γιατί;

Γιάννης: Και όχι αλλιώς;

Κάτια: Από Κατερίνα.

Γιάννης: Μου αρέσει το Κάτια. *(Παύση)*

Κάτια: Τελικά πόσο καιρό μένεις εδώ;

Γιάννης: Από παιδί.

Κάτια: Μένεις μόνος σου καιρό τώρα;

Γιάννης: Σε φώναζαν και Κατερίνα;

Κάτια: Μόνο όταν σοβαρεύουν ή όταν είναι θυμωμένοι μαζί μου.

Γιάννης: Έχει γούστο.

Κάτια: Όταν νιώθουν καλά τότε με αποκαλούν Κάτια. Ή κι όταν θέλουν να μου ζητήσουν κάτι. Τότε με φωνάζουν Κατιούλα. *(Γιάση)*

Γιάννης: Τι σου αρέσει στο νέο σου σπίτι;

Κάτια: Έχω ακόμη πολλά να τακτοποιήσω..

Γιάννης: Θέλεις να του βγάλουμε ένα όνομα;

Κάτια: Πώς να το λέγαμε;

Γιάννης: Είναι φωτεινό.. το δικό μου υπνοδωμάτιο είναι βαμμένο σε λιλά χρώμα και το μαξιλάρι μου μυρίζει λεβάντα.

Κάτια: Να γίνω το κοριτσάκι του παραμυθόσπιτου;

Γιάννης: Μυρίζει λεβάντα κι εδώ μέσα..

Κάτια: *(Γελώντας και τονίζοντας με έμφραση)* Μυρίζεις σα λεβάντα..

Γιάννης: Έχεις ένα στυλό;

Κάτια: *(Σηκώνεται και ψάχνει την τσάντα της)* Που να βρω μέσα σε αυτό το χάος.. Μια στιγμή.. Ορίστε! *(Του δίνει τον στυλό που βρήκε)*

Γιάννης: Πες ένα όνομα στην τύχη!

Κάτια: Οτιδήποτε;

Γιάννης: Το πρώτο που σου 'ρχεται..

Κάτια: *(Με άμεση ανταπόκριση)* Κανέλα!

Γιάννης: *(Κάνει πως το σημειώνει)* Κανελόσπιτο!

Κάτια: *(Γελάει)*...

Γιάννης: Θυμίζεις την Στέλλα έτσι όπως χαμογελάς..

Κάτια: *(Με απορία)* Την... Ποιά;

Γιάννης: Η κοπέλα που έμενε εδώ πριν από σένα..

Κάτια: Ναι.. ε; Αλήθεια, τι ηλικία είχες;

Γιάννης: Χμ.. Σαν εσένα περίπου..

Κάτια: *(Χαμογελώντας)* Και πόσο είμαι εγώ δηλαδή;

Γιάννης: *(Παίροντας σοβαρό ύφος)* Είμαι ο Γιάννης είμαι 35 χρονών και μου αρέσει να παίζω κρυφτό με τους φίλους μου.. .. Είπα: "Τι σου αρέσει να κάνεις Στέλλα όταν έχεις ελεύθερο χρόνο;" Κι εκείνη μου είπε: "Μου αρέσει να κάνω πως κυλιέμαι μέσα στις λάσπες.." Κι εγώ της είπα: "Μ' αρέσει και μένα αυτό το παιχνίδι.." Κι εκείνη είπε: "Ναι, κυλιέμαι εδώ και τριάντα χρόνια".

Κάτια: *(Χαμογελώντας)* Και δεν είπε τίποτε άλλο;

Γιάννης: Δεν μπορούσα να καταλάβω.. ώρες ώρες ήταν ένα μικρό κορίτσι που έκανε διάφορα νοήματα με τα μακριά και λεπτά της δάχτυλα.. κι εγώ έβλεπα αστείες ιστορίες και γελούσα..

Κάτια: Μήπως η δουλειά της είχε να κάνει με μικρά παιδιά; *(Παύση)*

Γιάννης: Απ' όσο θυμάμαι διοργάνωνε παιδικά πάρτι. *(Παύση)* Ονειρεύεσαι;

Κάτια: Ενδιαφέρον! Ναι, ονειρεύομαι!

Γιάννης: Σου αρέσουν οι πεταλούδες;

Κάτια: Φυσικά..

Γιάννης: Όλα τα χρώματα;

Κάτια: Οι πολύχρωμες.

Γιάννης: Οι λευκές φέρνουν τύχη και κάποιες τραγουδούν.

Κάτια: *(Παραξενεμένη)* Τραγουδούν;

Γιάννης: Τις μάζεψε ο Θεός σ' ένα σακούλι και τις λευτέρωσε για να γλυκάνει τη θλίψη των παιδιών που σαν μεγαλώσουν θα γεράσουν..κι..

Κάτια: *(Διακόπτοντας τον)* Ήταν πολύ καιρό μαζί η Στέλλα με τον Μπίλλυ;

Γιάννης: Η Στέλλα μου είχε πει αυτή την ιστορία. *(Συνεχίζει την ιστορία)*... Κι εκείνες τραγούδησαν τόσο όμορφα που ξέχασαν τα παιδιά την λύπη τους αλλά παραπονέθηκαν τα άλλα πλάσματα.. *(Σταματάει και την κοιτάζει)* Ναι. Ήταν καιρό μαζί.

Κάτια: Η Στέλλα αγαπούσε πολύ τον Μπίλλυ, ε;

Γιάννης: *(Κοιτάζονται)* Μύριζαν και οι δυο πολύ όμορφα. Κι ο θόρυβος που έκαναν όταν ήταν μαζί. Ένας ήχος νερού. Ανέβαιναν τις σιάλες και πλιτς, πλατς, πλουτς τα βήματα τους ακούγονταν σαν πατήματα στο νερό. *(Ξαναγυρνάει στην ιστορία του)* Και οι πεταλούδες έμειναν τα ομορφότερα φτερωτά πλάσματα, άλλα τα πουλιά κέρδισαν το τραγούδι.

Κάτια: Ξέρεις, μου αρέσει να ακούω την ιστορία τους συχνά από τις κασέτες ..

Γιάννης: Κρατάς μυστικά;

Κάτια: Ορκίζομαι!

Γιάννης: Ο Μπίλλυ και η Στέλλα ήταν πολύ ερωτευμένοι αλλά.. *(Κοιτάζοντας συνωμοτικά δεξιά και αριστερά)* είχαν και τα μυστικά τους ο ένας από τον άλλον.

Κάτια: Να ξέρεις πως..

Γιάννης: *(Διακόπτοντας την)* Μία μέρα είδα μία ταινία που μιλούσε για ένα ερωτευμένο ζευγάρι σαν εκείνους. Κοιτούσα με περιέργεια τι θα συνέβαινε. Τελικά ανακάλυψα πως είχαν μυστικά μεταξύ τους . Κι εγώ ήμουν ο μοναδικός που το γνώριζε. Κανείς τους δεν αποκάλυψε τα μυστικά τους.

Κάτια: Αυτό συνέβαινε και με τον Μπίλλυ και τη Στέλλα;

Γιάννης: Το ζευγάρι Στέλλα – Μπίλλυ είχαν τα μυστικά τους. Όπως και στην ταινία. Ο γείτονας ήξερε τα πάντα. Τους παρακολουθούσε στενά. Δεν κατάφεραν να κρυφτούν από εκείνον. Μέχρι που τους ξεσιέπασε στο τέλος.

Κάτια: Άραγε τι μυστικά να έκρυβε ο ένας από τον άλλον;

Ίσως μάθω από τις κασέτες. Πειράζει; *(Γιάση)*

Γιάννης: Ξέρεις ποιος φέρνει τα όνειρα όταν κοιμόμαστε;

Κάτια: Ποιός;

Γιάννης: Η πεταλούδα. Κι όταν πεθάνω θα βγει από το στόμα μου και θα πετάξει μακριά. *(Γιάση)*

Κάτια: Βρήκα πώς θα το πω!

Γιάννης: *(Με έντονη περιέργεια)* Ποιο πράγμα;

Κάτια: Το σπίτι του Μπίλλυ και της Στέλλας.. Πεταλουδόσπιτο!

Γιάννης: Πες και ένα χρώμα γρήγορα!

Κάτια: Κίτρινο!

Γιάννης: *(Με ενθουσιασμό)* Το κίτρινο πεταλουδόσπιτο! Ο Μπίλλυ της έφερε κάθε πρώτη του μηνός ένα μπουκέτο κίτρινες μαργαρίτες. *(Γιάση. Σκοτάδι)*

2^η Σκηνή

Η Κάτια βρίσκεται στο καθιστικό του σπιτιού της και ακούει τις κασέτες με τις ιστορίες της Στέλλας. Πατάει το κουμπί και ξεκινάει να παίζει η κασέτα. Ακούγεται το παιδικό τραγουδάκι *“μία ωραία πεταλούδα, μία ωραία πεταλούδα, σε έναν κήπο μια φορά..”* διακόπτεται πριν ολοκληρωθεί ενώ ακούγεται η φωνή της Στέλλας καθώς ξεκινάει να μιλάει.

Στέλλα: Φτερά. Όταν πέφτω για ύπνο έρχεται και με ξυπνάει. Δεν της κρύβομαι. Ανοίγω τα μάτια. Άραγε την έχω επινοήσει; Ξανακλείνω τα μάτια. Ακούω πάλι το τραγουδάκι. Δεν είναι κανείς εδώ. Σου το είπα, νομίζω. Σσςςς Κάνε ησυχία. Θα την διώξεις. Δεν έχω ακούσει ακόμη τον τελευταίο στίχο. Ακόμη. Δεν το θέλω. Αλλιώς θα πρέπει να την θυμάμαι. Και δεν το θέλω. Ζω για τη στιγμή που θα ακούω τα φτερά της να ανοιγοκλείνουν γρήγορα. Την παρατηρώ πόσο ευτυχισμένη είναι. *“Μια ωραία πεταλούδα, μια ωραία πεταλούδα”* (Σε αυτό το σημείο η Κάτια πατάει το στοπ. Μόλις έχει ακούσει τη Στέλλα να τραγουδάει. Ξαναβάζει να ακούσει το σημείο που η Στέλλα τραγουδάει τους στίχους του παιδικού τραγουδιού.. Πατάει ξανά το στοπ, σηκώνεται και πάει στο παράθυρο. Τραβάει τις κουρτίνες και κοιτάζει προς τα έξω. Ξαναγρονάει και βάζει ξανά την κασέτα να συνεχίσει από κείνο το σημείο που σταμάτησε.)

Στέλλα: Τέλος. Το ξέρεις πως αν πάω παρακάτω θα με παρακαλέσει να την κρύψω. Πού να την κρύψω; Είμαι άνθρωπος που κρύβεται, αλλά δεν κρύβει. Τι να κρύψω άλλωστε; Άκουσέ με και πες μου. Σου έχω κρύψει ποτέ τίποτα; Ξέρουμε και οι δύο τι θα γίνει στο τέλος. Ψοφάει. Ναι, ψοφάει. Δεν σου το έκρυφα. Είμαι χαρούμενη για αυτό. Πολύ. Δεν θέλω να σου κρύβω την αλήθεια. Καμιά φορά τις σκέφτομαι μέσα μου. Πεταλούδες στο στομάχι. Και τότε ένα ανακάτεμα στα σπλάχνα μου τις στριφογυρίζει σαν μέσα σε κάδο πλυντηρίου. (Παύση) Μικρή φανταζόμουν πως αν έτρωγα τις πεταλούδες – αυτό άκουγα γύρω μου για πεταλούδες στο στομάχι - θα ζουζουνίσουν στην κοιλιά μου και θα με γαργαλάνε. Η μαμά μου, έλεγε συχνά στον μπαμπά πως

ένιωθε πεταλούδες στο στομάχι. Και γελούσε δυνατά. *(Σε αυτό το σημείο πατάει ξανά η Κάτια το στοπ και κοιτάζει γύρω-γύρω τον χώρο. Πηγαίνει πάλι πίσω την κασέτα –κάνοντας τον χαρακτηριστικό ήχο - και ακούγεται ξανά το απόσπασμα.)*

Στέλλα: Μικρή φανταζόμουν πως αν έτρωγα τις πεταλούδες – αυτό άκουγα γύρω μου για πεταλούδες στο στομάχι - θα ζουζουνίσουν στην κοιλιά μου και θα με γαργαλάνε. Η μαμά μου, έλεγε συχνά στον μπαμπά πως ένιωθε πεταλούδες στο στομάχι. Και γελούσε δυνατά.

(Ξανά πατάει το στοπ, βάζει το χέρι της πάνω στην κοιλιά και κλείνει τα μάτια. Μένει έτσι για λίγα δευτερόλεπτα. Ανοίγει τα μάτια και ξανά πατάει το play.)

Στέλλα: Για αυτό σου λέω. Δεν σου κρύβω τίποτα. Ε, ναι λοιπόν και εγώ τις κατάπινα. Μία-μία. Γλιστρούσαν στο λαιμό μου και μία γεύση αλλόκοτη μεταξένια κατέβαινε προς τα κάτω. Ένα στρώμα πούδρας απλωνόταν μέσα μου. Έκλεινα τα μάτια. Περιμένα να τις νιώσω στο στομάχι. Να, εδώ. Το βλέπεις; Σσςςς.. Κάνε ησυχία. *(Πατάει ξανά το στοπ το πάει πάλι προς τα πίσω. Σηκώνεται ξανά προς το παράθυρο, προσπαθεί πάλι να δει κάτι προς τα έξω, επιστρέφει μετά από λίγο και πατάει το play. Ακούγεται ξανά το απόσπασμα. Αυτή τη φορά έχει κλείσει τα μάτια κι έχει βάλει τα χέρια της πάνω στο στομάχι.)*

Στέλλα: : Για αυτό σου λέω. Δεν σου κρύβω τίποτα. Ε, ναι λοιπόν και εγώ τις κατάπινα. Μία-μία. Γλιστρούσαν στο λαιμό μου και μία γεύση αλλόκοτη μεταξένια κατέβαινε προς τα κάτω. Ένα στρώμα πούδρας απλωνόταν μέσα μου. Έκλεινα τα μάτια. Περιμένα να τις νιώσω στο στομάχι. Να, εδώ. Το βλέπεις; Σσςςς.. Κάνε ησυχία. Δεν θέλω να δραπετεύσουν.. Σου το είπα. Δεν σου κρύβω τίποτα. Κάθε μέρα περιμένω να αναστηθούν μέσα μου. Να φτερουγίσουν. Τελικά μία μέρα το αισθάνθηκα. Ήταν τόσο δυνατό το φτερούγισμα τους που δεν άντεξα. *(Πατάει ξανά το στοπ, πηγαίνει πίσω την κασέτα, ξανά πατάει το play.)* Σου το είπα. Δεν σου κρύβω τίποτα. Κάθε μέρα περιμένω να αναστηθούν μέσα μου. Να φτερουγίσουν. Τελικά μία μέρα το αισθάνθηκα. Ήταν τόσο δυνατό το φτερούγισμα τους που δεν άντεξα. Σύρθηκα μέχρι τη

λειάνη και άδειασα εκεί μέσα μισολιωμένα φτερά και ό,τι άλλο είχα καταπιεί από δαύτες. Πάτησα το καζανάκι, έριξα νερό στο πρόσωπό μου και ξέπλυνα πολύ καλά το στόμα μου. Κοιτάχτηκα στον καθρέφτη. “ Στέλλα, σύνελθε!”- είπα στον εαυτό μου και ξαναπήγα κοντά τους. Κανένας δεν κατάλαβε τίποτα. *(Ξανά πατάει το στοπ, σηκώνεται και πάει μπροστά σε έναν καθρέφτη. Πατάει το play να ακουστεί το ίδιο απόσπασμα κοιτώντας το είδωλο της στον καθρέφτη.)*

Στέλλα Ήταν τόσο δυνατό το φτερούγισμα τους που δεν άντεξα. Σύρθηκα μέχρι τη λειάνη και άδειασα εκεί μέσα μισολιωμένα φτερά και ό,τι άλλο είχα καταπιεί από δαύτες. Πάτησα το καζανάκι, έριξα νερό στο πρόσωπό μου και ξέπλυνα πολύ καλά το στόμα μου. Κοιτάχτηκα στον καθρέφτη. “ Στέλλα, σύνελθε!”- είπα στον εαυτό μου και ξαναπήγα κοντά τους. Κανένας δεν κατάλαβε τίποτα. Κανένας θόρυβος δεν βγήκε ποτέ από το στομάχι μου. Ποτέ πια. Όσα χρόνια κι αν πέρασαν δεν ξέχασα εκείνο το τρελό φτερούγισμα. *(Πατάει ξανά στοπ κι επιστρέφει στον καναπέ. Κάθεται και βάζει ξανά την κασέτα λίγο πιο πίσω.)* Κανένας θόρυβος δεν βγήκε ποτέ από το στομάχι μου. Ποτέ πια. Όσα χρόνια κι αν πέρασαν δεν ξέχασα εκείνο το τρελό φτερούγισμα. *(Παύση)*
Στέλλα: Κι όταν το ξεφορτώθηκα σε εκείνη την άχαρη λειάνη του άγνωστου σπιτιού, πόσο με ανακούφισε. Βλέπεις, δεν έχω τίποτα να σου κρύψω. Τίποτα. Είναι φανερό. Δεν χαράμισα τη ζωή μου στις φαγωμένες πεταλούδες. Ξεχάστηκαν μέσα μου μέχρι που αφομοιώθηκαν τελείως. Έγιναν ένα με μένα. Κι εγώ έμεινα εδώ. Μαζί σου. Υπήρξα ειλικρινής. Συγχώρεσε με. *(Ξανά πατάει το στοπ πηγαίνει ξανά πίσω και ακούμε στην επανάληψη την τελευταία φράση που ακούστηκε)* Κι εγώ έμεινα εδώ. Μαζί σου. Υπήρξα ειλικρινής. Συγχώρεσε με. Κι εγώ έμεινα εδώ. Μαζί σου. Υπήρξα ειλικρινής. Συγχώρεσε με. *(Παύση. Σκοτάδι)*

3^η Σκηνή

Η Κάτια είναι στο πάτωμα κι ανοίγει τις κούτες που είναι ριγμένες δεξιά κι αριστερά. Τακτοποιεί διάφορα αντικείμενα, ρούχα, βιβλία, cd που βρίσκει μέσα στις κούτες. Ο Γιάννης είναι δίπλα της καθισμένος κι αυτός στο πάτωμα. Την βοηθάει ανοίγοντας τα κουτιά. Ταυτόχρονα κοιτάζει με ενδιαφέρον όσα βρίσκει εκείνη και τακτοποιεί. Κάποια στιγμή η Κάτια βγάζει ένα λουρί και το κρατάει σφιχτά στα χέρια της. Ακούγεται μια μουσική χαμηλά.

Κάτια: Είναι από αυτά που δεν μπόρεσα να αποχωριστώ.

Γιάννης: Τι ράτσα ήταν;

Κάτια: Θα μου κάνεις μία χάρη; Θα κλείσεις την μουσική;

Γιάννης: (Σηκώνεται και κλείνει την μουσική) Υπέφερε;

Κάτια: Λαμπραντόρ. Όταν πέθανε ο Ρέξ δεν ήθελα να το θάψω μαζί του. Ήθελα να το κρατήσω.

Γιάννης: Τον βρήκες πεθαμένο ή τον κοιμίσεις;

Κάτια: Τον κοιμίσα. (Παύση) Έπαιζε πολύ με το αγαπημένο του κόκκαλο. Κοιμόταν μαζί του. Σα μωρό.

Γιάννης: Σκύλος που νανουριζόταν. Έβλεπε εφιάλτες;

Κάτια: Τιναζόταν όταν έβλεπε. Τον είχα σαν οικογένεια. Δεκαπέντε χρόνια γεμάτα.

Γιάννης: Τι του άρεσε να τρώει; Έτρωγε φρούτα; Το αγαπημένο του σίγουρα θα..

Κάτια: (Διακόπτοντας τον) Όταν χώρισα με τον άντρα μου αποφάσισα να τον κρατήσω. (Παύση) Παρόλο που ήξερα..

Γιάννης: Φόρεσες μαύρα;

Κάτια: *(Αγνοώντας τον)* Δεν το μετάνιωσα. Τον είχαμε υιοθετήσει μαζί. Περάσαμε δέκα χρόνια.

Γιάννης: Σε συνόδευε σε ειθέσεις και ξεναγήσεις; Πηγαίνατε διακοπές;

Κάτια: Ήταν η συντροφιά μου.

Γιάννης: Σου λείπει;

Κάτια: Ήμουν ευτυχισμένη. Πολύ.

Γιάννης: Ξέρεις καμιά φορά γίνομαι σκύλος. Παίζουν μαζί μου κι άλλα ζώα.

Μαζευόμαστε το βράδυ στον λευκό τοίχο του σπιτιού μου και κάνουμε πολλή φασαρία. Και τότε κυνηγάω τις γάτες ή τρέχω να ξεφύγω από το στόμα ενός λύκου.

Κάτια: Άντεξα έξι μήνες.

Γιάννης: Είναι διασκεδαστικό.

Κάτια: Το διαμέρισμα ήταν άδειο. Ήμουν αφηρημένη.

Γιάννης: Σε απασχολεί ακόμη;

Κάτια: Ένα πρωί πήρα το λουρί και περίμενα στην πόρτα. Τότε κατάλαβα. *(Παύση)* Περίμενα πέντε λεπτά. Εκείνος δεν ήρθε ποτέ.

Γιάννης: Φοβάμαι τα σκυλιά. Όταν ήμουν μικρός με δάγκωσε ένα στο δρόμο.

Τώρα τα πλησιάζω αλλά ευτυχώς βάζω πολύ άρωμα για να μην μυρίζουν τον φόβο. Πιάνει. *(Παύση)* Γι αυτό άλλαξες σπίτι;

Κάτια: Περίπου. Ευτυχώς βόλεψε η δουλειά.

Γιάννης: Είναι κοντά σχετικά. Μπορείς να πηγαίνεις και με το ποδήλατο. Θα σου το δανείσω.

Κάτια: Ό,τι καιρό κι αν κάνει;

Γιάννης: Να φοράς καπέλο.

Κάτια: Έχω ένα καπέλο. Της μαμάς μου προικιό. Πλεκτό.

Γιάννης: Μαζεύεις μέσα του βροχή;

Κάτια: *(Με προσποιητή σοβαρότητα)* Θα φεύγει από τις τρύπες.

Γιάννης: *(Αναρωτιέται)* Φεύγει;

Κάτια: Ναι.

Γιάννης: Αν φύτευες μέσα του λουλούδια;

Κάτια: Προτιμώ στα κεσεδάκια από τα γιαούρτια..

Γιάννης: Χμ.. Στο καπέλο μπορούμε να καλλιεργήσουμε διάφορα μαγιοβότανα..

Κάτια: Γιατί ειδικά στο καπέλο;

Γιάννης: Μα, για να ξεγελάει τον ήλιο και την βροχή..

Κάτια: Ωραία θα ήταν..

Γιάννης: Μ' ένα καπέλο γεμάτο λουλούδια να ποδηλατείς μέσα στην πόλη και να μυρίζεις άνοιξη.

Κάτια: Ναι, πράγματι.

Γιάννης: Θέλεις να σε βοηθήσω;

Κάτια: Σε τι;

Γιάννης: Στο φύτεμα.

Κάτια: Να μετατρέψουμε καλύτερα το ποδήλατο σε κινητό κήπο;

Γιάννης: Θα σε ακολουθούν στην δουλειά μέλισσες και πεταλούδες.

Κάτια: *(Χαμογελάει. Παύση)* Αύριο ο Διευθυντής της τράπεζας μας θέλει νωρίτερα.

Γιάννης: Θέλεις να ξεκινήσουμε τώρα;

Κάτια: Ετοιμάζεται να κάνει αλλαγές.

Γιάννης: Πήγαινε να φέρεις το καπέλο!

Κάτια: Μιλάς σοβαρά ε;

Γιάννης: Ο Μπίλλυ έπαιρνε συχνά το ποδήλατο. Τον συμπαθούσα πολύ. Μερικές φορές στριμωχνόμασταν και οι τρεις στο ασανσέρ. Αυτός, το ποδήλατο κι εγώ. Ευτυχώς είναι μεγάλος ο θάλαμος.

Κάτια: Πού πήγαινε;

Γιάννης: Α! Δεν θυμάμαι. *(Γαύση)* Μου είχε πει αλλά..

Κάτια: Μήπως πήγαινε στη δουλειά του..

Γιάννης: Τον συμπαθούσα. Και το ποδήλατο του μου άρεσε πολύ.

Κάτια: *(Παραξενεμένη)* Πήγαινε βόλτες... μάλλον.. Μόνος του;

Γιάννης: Εγώ δεν μπορώ να ποδηλατήσω.

Κάτια: *(Με απορία)* Αφού έχεις ποδήλατο..

Γιάννης: Δεν ξέρω να ποδηλατώ..

Κάτια: Γιατί το έχεις τότε;

Γιάννης: Αργά ή γρήγορα θα άρχιζα να μαθαίνω.

Κάτια: Πέφτεις;

Γιάννης: Μου το άφησε ο Μπίλλυ όταν φύγανε. Του υποσχέθηκα πως θα του το προσέχω.

Κάτια: Δεν το χρειαζόταν;

Γιάννης: Το είχε για τις μικροδουλειές. Δεν είχε αμάξι. Δεν ήξερε καν να οδηγεί. *(Γαύση)* Μου το άφησε για να αναγκαστώ να μάθω.

Κάτια: *(Παραξενεμένη)* Δεν είχαν αμάξι;

Γιάννης: Η Στέλλα πήγαινε στη δουλειά με το αυτοκίνητο της, ένας κίτρινος σκαραβαίος. Αλήθεια, σ' αρέσουν οι σκαραβαίοι; *(Γιάυση)*

Κάτια: *(Κοιτώντας τριγύρω)* Δεν έχει πολύ φως εδώ μέσα;

Γιάννης: Ωραία λέξη, το φως. Το 'χεις ακούσει ποτέ; Πώς προφέρεται; Φοφως! *(Με έμφραση)*

Κάτια: Να τραβήξω την κουρτίνα; *(Σηκώνεται και πάει να τραβήξει την κουρτίνα του παραθύρου)*

Γιάννης: Το παράθυρο της χαράς.. Μην το κλείνεις!

Κάτια: *(Γυρνάει και τον κοιτάζει ξαφνιασμένη)* Ποιό;

Γιάννης: Της έμπνευσης..

Κάτια: Να μην την τραβήξω;

Γιάννης: Άνοιξε το παράθυρο.

Κάτια: Να το ανοίξω; Κάνει κρύο..

Γιάννης: *(Σηκώνεται και πάει προς το μέρος της)* Τι μέρα έχουμε σήμερα;

Κάτια: Πέμπτη.

Γιάννης: Το ήξερα. Τις Πέμπτες έμενε σπίτι. Η Στέλλα πήγαινε στη δουλειά.

Εκείνος είχε το ρεπό του.

Κάτια: Τι δουλειά έκανε;

Γιάννης: Κοιτούσε έξω από αυτό το παράθυρο. Έβλεπε πολλά σχήματα. Τα αποτύπωνε με πολλή προσοχή. Ξεπατίκωνε καινούρια σχέδια συνεχώς. Και τα έκανε τέχνη.

Κάτια: *(Με ενδιαφέρον)* Ζωγράφιζες;

Γιάννης: Είχε χάρισμα. Το χέρι του χωρίς καμία ιδιαίτερη βοήθεια μπορούσε να σχεδιάζει με ευκολία πάνω στο δέρμα. Πολλές φορές μου μιλούσε για τα αξιοθέατα με τατουάζ. Τα χέρια του ήταν γεμάτα από αυτά. Μου τα έδειχνε στο ασανσέρ Του άρεσε να με ξεναγεί.

Κάτια: Ένας καλλιτέχνης τατουάζ... ε;

Γιάννης: *(Συνεχίζοντας)* Το στόμα είχε απαλές γραμμές, η κλίση τους ήταν προς τα πάνω τραβηγμένες και τα μάτια ήταν ολόκληρα δύο γαλάζια πουλιά με τα φτερά τους ανοιχτά. Ο Μπίλλυ είχε χτυπήσει ένα πρόσωπο στο ένα μπράτσο του που έμοιαζε με εκείνης.

Κάτια: Της Στέλλας.

Γιάννης: Όχι.

Κάτια: Αλλά; Με κάποιας άλλης;

Γιάννης: Ναι. *(Κοιτώντας δεξιά κι αριστερά)* Μια μέρα άκουσα να χτυπάει το κουδούνι.. Είχε έρθει επίσκεψη. Ήταν Πέμπτη. Κοίταξα από το ματάκι της πόρτας. Στην αρχή νόμιζα πως ήταν το δικό μου κουδούνι. Ήταν όμορφη. Κρατούσε μια χάρτινη σακούλα. Είχε μία φωτογραφική μηχανή στον ώμο της.

Κάτια: Μια στιγμή! Τι θες να πεις;

Γιάννης: Άκουσα τη μουσική να δυναμώνει. Ήμουν σίγουρος πως θα την έβαζε μπροστά στο ανοιχτό παράθυρο να δει την θέα πίσω από τους ώμους της. Δεν το φαντάστηκα. Μου το είπε ο ίδιος λίγο πριν καλέσω το ασανσέρ. Πως η θέα εκείνη την μέρα ήταν διαφορετική. Θα με ξεναγούσε μια άλλη φορά, γιατί βιαζόταν.

Κάτια: Το ήξερε η Στέλλα; Για αυτή την άλλη κοπέλα;

Γιάννης: Εκείνη δεν είχε ούτε ένα tattoo. Μου το είπε μία μέρα στις σιάλες.

Κάτια: Μπορεί να είχε ευαισθησία. Λοιπόν; Το έμαθε;

Γιάννης: Ο Μπίλλυ μία μέρα μου είπε την ιστορία του καρπού του. Φορούσε κοντομάνικο. Κι έτσι όπως κρατούσε το τιμόνι του ποδήλατου ψηλά μέσα στο ασανσέρ, χοροπηδούσαν τα πουλιά της γειτονιάς μας πάνω του. Το φαντάζεσαι; *(Παύση)* Κοίτα! *(Της δείχνει προς τα έξω τα πουλιά)*

Κάτια: Με επισκέπτονται κάθε μέρα. Δεν ήξερα. Μαζεύω φτερά συνεχώς.

Γιάννης: Να εδώ, αν μείνεις ακίνητη θα έρθουν πάλι προς τα εδώ. Το έχουν συνηθίσει. Εκείνος τα ταΐζε και μάθανε να πετούν εδώ γύρω. *(Με ξαφνική απορία)* Είναι αλήθεια ότι τα πουλιά τρώνε τις πεταλούδες;

(Παύση. Σκοτάδι)

4^η Σκηνή

Η Κάτια βρίσκεται στο καθιστικό μόνη της ανάμεσα στα σκόρπια της πράγματα, τα ανοιγμένα κουτιά, στοίβες βιβλίων και CD. Καθισμένη στο πάτωμα ακούει τις ηχογραφημένες κασέτες της Στέλλας.

Στέλλα: Μπίλλυ είμαι στη δουλειά. Δηλαδή στο σπίτι της Μαίρης και του Άλεξ. Είναι ωραία εδώ.. περνάμε υπέροχα. Τα παιδιά έχουν ξετρελαθεί με το πάρτι. Μπίλλυ.. (Παύση) Συγνώμη.. σου ζητάω συγνώμη. Δεν ήθελα να σε πληγώσω. Δεν έπρεπε να σου μιλήσω έτσι. *(Ακούγεται ο χαρακτηριστικός ήχος του κλεισίματος της μαγνητοφώνησης)*

(Πατάει ξανά το play κι ακούγεται ξανά η φωνή της Στέλλας να μιλάει.)

Στέλλα: Θέλω τόσο να σου μιλήσω. Δος μου λίγο χρόνο. Δεν είσαι εδώ, το γνωρίζω. Άκου.. πώς βρεθήκαμε εδώ; Αν σου έλεγα πως σε κάθε αγαπημένο σου αντικείμενο έχω δώσει ένα όνομα.. Τι θα σκεφτόσουν άραγε; Πώς είμαι ονειροπαρμένη; Ναι, τα αγαπημένα σου πράγματα είναι ζωντανά. Σκέψου όταν μου φωνάζεις να σου δώσω την ταμπαιέρα σου εγώ σου την φέρνω αποκαλώντας την Smile. Σου χαμογελώ. Ανάβεις τσιγάρο και ο καπνός σε θολώνει. Ποιο όνομα θα έδινες στο δικό μου αγαπημένο; Στα μολύβια μου;

(Η Κάτια πατάει το stop και ακούγεται η κασέτα να κάνει τον γνωστό θόρυβο καθώς πηγαίνει προς τα εμπρός. Πατάει τυχαία το play.)

Στέλλα: Θα σου αφήσω οδηγίες πώς να μαγειρέψεις. Σε φαντάζομαι να ετοιμάζεις το γεύμα μας. Πρόσεχε μόνο τα κρεμμύδια. Όταν είναι πολύ καυτερά καίνε πολύ. (Παύση) Έχεις καεί ποτέ; Φέρνουν και δάκρυα. Πολλά δάκρυα. Πάρε ένα σπύρτο και βάλτο στο στόμα. Πιάνει. Περιμένω να σε γευτώ. Ολόκληρο. *(Ακούγεται ο ήχος της κασέτας που τελειώνει. Η Κάτια την βγάζει και τοποθετεί μία άλλη. Πατάει το play.)*

Στέλλα: Μπίλλυ, έλαβα το σημείωμα σου. Μου το 'δωσε ο Γιάννης, το παιδί από δίπλα. Δεν κατάλαβα γιατί το έδωσες σ' εκείνον. Τον βρήκα στο ασανσέρ. Μύριζε η αναπνοή του αλκοόλ. Μου θύμισε την ανάσα σου στο λαιμό μου. Είχα τις αγαπημένες του μαστίχες πάνω μου. Του πρόσφερα μία. Για μία στιγμή γέμισε δυόσμο στην καμπίνα. Εκείνη η γνωστή γεύση του φιλιού σου με τράβηξε αλλού. Το πρόσεξε. Θα νόμιζε πως του χαμογελούσα περιεργα. "Κοίτα τι μπορώ να κάνω κι εγώ. Σκάρωσα μία ιστορία" μου λέει. Κουνούσε τα δάχτυλα μπροστά μου κάνοντας κινήσεις περιεργες, γρήγορες και φωνάζοντας δυνατά σα μικρό παιδί.. Δίπλωνε και ξεδίπλωνε ξανά και ξανά τις παλάμες του και τα δάχτυλα. Θυμήθηκα πως του είχα δείξει μία μέρα στο ασανσέρ όταν στιγμιαία χαμήλωσε το φως λόγω βλάβης το παιχνίδι με τα δάχτυλα για να μην τον πιάσει πανικός. Είχε φοβηθεί. *(Πατάει το στοπ και κι ακούγεται ο γνωστός ήχος της κασέτας καθώς προχωράει. Την πάει λίγο πίσω κι ακούγεται ξανά η φωνή της.)*

Στέλλα: Εσύ όμως μου κρύβεσαι. *(Παύση)* Κρύβεσαι από μένα Μπίλλυ; Έλα μίλα μου.. Απάντησέ μου μία φορά. Ένα σμήνος από μελισσια βουίζουν στα αυτιά μου. Δεν τις ακούς. Πώς θα μπορούσες άλλωστε; Αφού λείπεις. Θα μου απαντήσεις. Δεν είμαστε ένα λάθος εμείς οι δύο. Τα σπίτι μας δεν είναι ένα λάθος. Είναι όμορφα επιπλωμένο. *(Παύση)* Ακούω ήδη τον αγαπημένο μου ήχο καθώς ρουφάς την πρωινή γουλιά του καφέ σου. Έχεις ήδη ψιθυρίσει μία λέξη. Σε ξαναρωτάω. Δεν άκουσα. Μου χαμογέλασες. Αφηρημένα. " Μία μέρα, συνέχισες χωρίς να με κοιτάξεις, θα μπεις στον κόσμο μου. Θα τον ζήσεις ως η ειλικινή μου καλεσμένη." Έσκυψα το κεφάλι. Σου είπα πως ήθελα να βγω στο μπαλκόνι για ένα τσιγάρο. Δεν αναρωτήθηκες ποτέ. *(Παύση. Σε αυτό το σημείο η Κάτια πατάει το στοπ. Σκοτάδι.)*

5^η Σκηνή

Η Κάτια είναι μαζί με τον Γιάννη στο καθιστικό. Ο χώρος είναι τακτοποιημένος. Λίγες κούτσες είναι στοιβαγμένες σε μια άκρη. Εκείνη είναι μπροστά στο παράθυρο και κοιτάζει προς τα έξω. Φαίνεται σαν να παρατηρεί κάτι. Εκείνος είναι καθισμένος και κουνάει τα δάχτυλα μιμούμενος κινήσεις για σκιές στον τοίχο.

Γιάννης: Δεν νύχτωσε ακόμη.

Κάτια: Μεγάλωσε η μέρα.

Γιάννης: Το πρόσεξες;

Κάτια: *(Αφηρημένα)* Την έχεις προσέξει;

Γιάννης: Μέρα με τη μέρα το φως δυναμώνει.

Κάτια: Κάθε μέρα, την ίδια ώρα βγαίνει.

Γιάννης: Μοιάζει πιο φωτεινή αυτή η ώρα.. *(Παύση)*

Κάτια: Νατην πάλι να ταΐζει τα γατιά της γειτονιάς. *(Παύση)*

Γιάννης: *(Με απορία)* Ποιά;

Κάτια: Η κυρία με τα μαύρα. Να, εκεί απέναντι. Τα νοιάζεται πολύ.

Γιάννης: Α, αυτή! Ναι, είναι της γειτονιάς η μαμά των γατιών..

Κάτια: Έχει μια θλιμμένη έκφραση. Όταν όμως τα ταΐζει και την πλησιάζουν το πρόσωπο της αλλάζει. Λες και γίνεται άλλος άνθρωπος.

Γιάννης: Την έχω ακούσει να πιάνει ολόκληρη κουβέντα μαζί τους.

Κάτια: Μου αρέσουν αυτοί οι άνθρωποι. Σα να έρχονται από άλλο σύμπαν.

Γιάννης: Δε μιλάει σε κανένα. Μόνο με τα γατιά.

Κάτια: Παράξενοι κόσμοι. *(Παύση)* Εγώ λέω να βγω μία βόλτα..

Γιάννης: Θέλεις να έρθω;

Κάτια: Είσαι καλή συντροφιά ε;

Γιάννης: Θεε να πάμε παρέα;

Κάτια: Χρειάζομαι λίγο αέρα.. λέω να πάω για τρέξιμο..

Γιάννης: Τρέξιμο; Πώς σου 'ρθε;

Κάτια: Να καθαρίσει το μυαλό μου.. *(Παύση)* Σκέφτομαι τον Μπίλλυ. Δύο άγνωστοι διασταυρώνονται στο πάρκο τρέχοντας, δεν γνωρίζονται αλλά έχουν ζήσει κι οι δυο στο ίδιο διαμέρισμα. Λες να τον συναντήσω; Δεν θα το καταλάβω. Ούτε θα το μάθω ποτέ. Έτρεχε κι αυτός ε;

Γιάννης: Ο Μπίλλυ; Ναι, πήγαινε..

Κάτια: Μου αρέσει το τρέξιμο. *(Παύση)* Αλήθεια, τον ξαναείδες;

Γιάννης: Δύο φορές.

Κάτια: Τυχαία;

Γιάννης: Πέρασε να πάρει τους απλήρωτους λογαριασμούς.

Κάτια: Σωστά.

Γιάννης: Ήταν κάπως παράξενος..

Κάτια: Παράξενος;

Γιάννης: Φαινόταν αλλαγμένος. Δεν μιλούσε πολύ και βιαζόταν να φύγει..

Κάτια: Θα τον περίμενε η Στέλλα..

Γιάννης: Δεν ήταν στις καλές του, σκέφτηκα, ίσως δεν είχε διάθεση.. Όταν μιλούσαμε συνήθως ήταν ωραία.. τώρα που το σκέφτομαι μπορεί να μάλωσαν με την Στέλλα..

Κάτια: Μάλωσαν; Λες;

Γιάννης: Ξέρεις, τον τελευταίο καιρό μάλωναν..

Κάτια: Μήπως έμαθε η Στέλλα για την κοπέλα;

Γιάννης: Δεν την ξαναείδα πάντως.

Κάτια: Τότε γιατί μάλωναν; *(Γιάυση)* Ξέρεις ε;

Γιάννης: Ναι, τους άκουγα να φωνάζουν.. *(Γιάυση. Διστακτικά στην αρχή)* Εκείνη του ζητούσε να την βοηθήσει για τη δουλειά της και εκείνος αρνιόταν γιατί είχε κάτι άλλο να κάνει.. δε κατάλαβα τι.. του άρεσε βέβαια να μαγειρεύει, να ετοιμάζει τα δικά του σχέδια tattoo, να πηγαίνει βόλτες με το ποδήλατο.. *(Γιάυση)* Ξέρεις μία μέρα μου χτύπησε η Στέλλα την πόρτα και μου έδωσε να δοκιμάσω το ψωμί που είχε ζυμώσει..

Κάτια: Και; Ήταν νόστιμο;

Γιάννης: Ευτυχώς μου έκοψε και το δοκίμασα μπροστά της. Της είπα πως μου άρεσε. *(Γιάυση)* Δεν το περίμενα να μου χτυπήσει την πόρτα.

Κάτια: Γιατί;

Γιάννης: Έρχεται μου λέει "δοκίμασε και πες μου τη γνώμη σου".. Πόσο σημασία είχε η γνώμη μου;

Κάτια: *(Σκεπτική)* Ένα ψωμί ζυμωτό που ήθελε τη γνώμη σου.. χμ.. Δεν ήταν σίγουρη.. ε;

Γιάννης: Σου άρεσε; μου λέει..

Κάτια: Αφού της απάντησες.

Γιάννης: Ναι της απάντησα αλλά με ξαναρώτησε. Της είπα ξανά ναι. *(Γιάυση)* Δεν άρεσε στον Μπίλλυ.

Κάτια: Πώς το ξέρεις;

Γιάννης: Τον άκουσα να της μιλάει άσχημα.

Κάτια: Επειδή δεν του άρεσε το ψωμί που έφτιαξε;

Γιάννης: Ήθελε, λέει, μόνο και μόνο να του παραβγεί, πως κι εκείνη τάχα μπορεί να ζυμώνει το ίδιο καλά.

Κάτια: Και πώς ήταν το ψωμί της;

Γιάννης: Ε;

Κάτια: Το ψωμί της; Σου άρεσε στ' αλήθεια;

Γιάννης: Καλό ήταν. *(Παύση)* Το δικό του όμως ήταν καλύτερο.

Κάτια: Ζύμωνε και εκείνος δηλαδή.

Γιάννης: Ήταν καλύτερος.

Κάτια: Έμπλεξες μαζί τους, ε; Μπορεί και να κατέληγες ο κριτής τους..

Γιάννης: Δεν έγινε πολλές φορές. *(Παύση)* Είχε μία ιδιαίτερη γεύση το ψωμί του. Φανταζόμουν μέσα στις τρύπες της ζύμης να φωλιάζουν χρυσαλίδες πεταλούδας. Του είχε πει το μυστικό ένας σεφ που τον γνώρισε σ' ένα ταξίδι του. Δεν το είπε ούτε σ' εκείνη..

Κάτια: Η καημένη η Στέλλα.. *(Παύση)* Μία φορά έκανα ψωμί για τον πρώην άντρα μου. Αλλά δεν το δοκίμασε την ίδια μέρα. *(Παύση)* Την επομένη έκοψε να φάει μια μπουκιά και το παράτησε. Είχε ξεραθεί λίγο. Δεν του άρεσε.

Γιάννης: Ναι, αλλά το φαγητό σου το έτρωγε..

Κάτια: Παράγγελνε συχνά απέξω. *(Παύση)*

Γιάννης: Σε προβλημάτισε;

Κάτια: Τι να με προβλημάτισε;

Γιάννης: Οι άντρες.. Το θέμα άντρες.

Κάτια: Οι άντρες;

Γιάννης: Ο Μπίλλυ.. ο πρώην άντρας σου..

Κάτια: Δεν νομίζω πως είναι το ίδιο.. Θέλω να πω πως ο πρώην μου ήταν δύσκολος άνθρωπος.

Γιάννης Έτσι ήταν πάντα στη σχέση σας;

Κάτια: Όχι υπήρχαν μέρες που ήμασταν πολύ καλά.. αλλά.. *(Διακόπτει)*

Γιάννης: Καταλαβαίνω. *(Παύση. Με απορία)* Του έδινες να φορέσει φτερά;

Κάτια: Φτερά;

Γιάννης: Για να πετάει. Αν τα φορούσε στην πλάτη του, θα μπορούσε να πετάει κοντά σου..

Κάτια: *(Χαμογελώντας)* Βλέπεις είχαμε και τις καλές μας στιγμές, δε λέω, αλλά δεν έφτανε.. Δεν ήμασταν ακριβώς αυτό που θα λέγαμε η εικόνα ενός ευτυχισμένου ζευγαριού.

Γιάννης: Κρίμα. *(Παύση)* Τα φτερά καμιά φορά βοηθάν.. Να έτσι.. *(Κάνει πως ανοίγει τα χέρια κι αρχίζει να περπατάει σχεδόν τρέχοντας μέσα στον χώρο σα να πετάει βγάζοντας επιφωνήματα ενθουσιασμού. Μετά από λίγο σταματάει λαχανιασμένος. Η Κάτια τον παρατηρεί χαμογελώντας.)*

Κάτια: *(Με λυπημένη έκφραση)* Το πάλεψα όσο χρειάστηκε αλλά δεν έφτανε..

Γιάννης: Τι σου αρέσει σε κάποιον;

Κάτια: Τι μου αρέσει; *(Παύση)* Δεν ξέρω αν μπορώ να σου απαντήσω..

Γιάννης: *(Με περιέργεια)* Γιατί σε δυσκολεύει;

Κάτια: Νομίζω πως δεν μπορώ να περιγράψω.. δεν είμαι σε θέση να γνωρίζω ακριβώς. *(Παύση. Γελώντας)* Σίγουρα δεν μου αρέσουν οι διεστραμμένοι.

Γιάννης: *(Με σοβαρότητα)* Εννοείς όλοι όσοι κάνουν περίεργα πράγματα;

Κάτια: Όσοι είναι φαντασιόπληκτοι και εκμεταλλεύονται τους άλλους για να ικανοποιήσουν τις περίεργες επιθυμίες τους..

Γιάννης: Λέγοντας ψέματα;

Κάτια: Φυσικά. *(Παύση)*

Γιάννη: Κοκκίνισες..

Κάτια: Το ξέρω.

Γιάννης: Θες να τους ξεκάνεις όσους λένε ψέματα εις βάρος σου; Ε;

Κάτια: Πραγματικά.

Γιάννης: Ξέρεις τι θα μπορούσες να κάνεις;

Κάτια: Τι;

Γιάννης: *(Γελώντας συνωμοτικά)* Να τους ξεκοιλιάσουμε, να τους βασανίσουμε μέχρι να μαρτυρήσουν, να φτύσουν την αλήθεια μέσα από τα σπλάχνα τους, να βγουν από μέσα τους όλα τα ζιζάνια που τους κατοικούν και.. *(Σταματάει να πάρει ανάσα)*

Κάτια: *(Γελώντας)* Λες ε;

Γιάννης: Δεν είναι φοβερό που οι άνθρωποι λένε απαίσια ψέματα και προσπαθούν να ελέγχουν τους άλλους;

Κάτια: Ξέρεις ε;

Γιάννης: Τι πράγμα;

Κάτια: *(Με προσποιητή σοβαρότητα)* Ούτε που τους περνάει από το μυαλό τι θα μπορούσαμε να τους κάνουμε..

Γιάννης: Ούτε που το φαντάζονται!

Κάτια: Ούτε καν..

Γιάννης: Ας μην έχουν ιδέα καλύτερα.. *(Παύση)* Πολλές φορές βαριόμουν μόνος μου και κρυφάκουγα για να καταλάβω το λόγο που μάλωνα. Αν και δεν

γινόταν συχνά. Όταν άκουγα να ανεβαίνουν οι τόνοι το έβρισκα σαν παιχνίδι να μαντεύω για ποιο λόγο φώναζαν..

Κάτια: Το πετύχαινες;

Γιάννης: Μετρούσα από μέσα μου από το ένα μέχρι το δέκα και στοιχημάτιζα.. Ποιανού τη φωνή θα άκουγα πρώτα να ξεκινάει και πώς θα δυνάμωνε η ένταση..

Κάτια: Ενώ με εμένα, που δε μαλώνω με κανέναν, θα πλήττεις θανάσιμα..

Γιάννης: *(Αγνοώντας την)* Δεν ήταν συνηθισμένοι γείτονες και οι καβγάδες τους είχαν πολύ ενδιαφέρον. *(Παύση)* Βγήκαν στη φόρα τα μυστικά τους..

Κάτια: Αλήθεια; Έμαθες τα μυστικά τους; Δε θα μου πεις;

Γιάννης: Μιλάω για την τελευταία φορά λίγο πριν φύγουν.

Που κλειστήκαμε στο ασανσέρ οι τρεις μας. *(Παύση. Σκοτάδι.)*

6^η Σκηνή

Η Κάτια είναι στο πάτωμα και μόλις έχει ακούσει τις ηχογραφημένες κασέτες της Στέλλας. Πατάει το στοπ. Σηκώνεται απότομα και πηγαίνει προς το παράθυρο. Το ανοίγει κι αμέσως σηκώνει τα χέρια της σα να πετάει. Ταυτόχρονα αρχίζει να κυματίζει τα δάχτυλα της κουνώντας τα ελαφρά και την ακούμε να μονολογεί:

Κάτια: Μια ωραία πεταλούδα.. μια ωραία πεταλούδα.. (Σιγομουρμουρίζει το παιδικό τραγούδι. Παύση. Κοιτάζει τα δάχτυλα της που κουνιούνται ρυθμικά. Μιλάει πιο δυνατά) Έχω γίνει εξπέρ στην γλώσσα των χεριών. Πως να το πω; Δακτυλογλωσσία; Νοηματική των χεριών; (Παύση. Ξαναγυρνάει στο πάτωμα και πατάει το play.)

Στέλλα: Εκείνον τον καρό όλο χαλούσε το ασανσέρ. Συχνά ο συντηρητής ερχόταν, το έφτιαχνε κι έφευγε. Μία μέρα τον συνάντησα στις σιάλες. Μου χαμογέλασε. Είναι πάντα πολύ ευγενικός. Το μυαλό μου όμως έφευγε σ' εσένα, Μπίλλυ. Τι θα έκανες αν δεν μ' έβρισκες μία μέρα σπίτι; Αν το ασανσέρ με κατάπινε μαζί του στα υπόγεια χωρίς να βρεθώ ποτέ; (Παύση.) Κάθε φορά που φεύγω σκέφτομαι πως μπορεί να είναι η τελευταία που σε βλέπω. Θα ξαναβρεθούμε άραγε; Θα σε δω να φοράς ξανά το μαύρο σου παλτό; Θα πάμε πάλι εκείνη τη βόλτα στην αρχαία αγορά; Να περπατάμε παρέα; Θυμάμαι ακόμη τη γεύση του φιλιού σου. Ζεστή. Όπως και εκείνο τον αέρα να φυσάει ανάλαφρα και να μας τυλίγει και τους δύο. Αγκαλιασμένους. (Παύση. Πατάει πάλι το στοπ. Ξαπλώνει στο πάτωμα κι ανεβάζει ψηλά τα χέρια της. Κουνάει πάλι ρυθμικά τα χέρια της και λιχνίζει τα δάχτυλά της. Ταυτόχρονα πατάει το play))

Στέλλα: Απορώ ξανά και ξανά με μένα. Με μένα που μου αρέσει τόσο πολύ να σε παρατηρώ, πότε θα ολοκληρώσεις την δουλειά σου, θα τακτοποιήσεις τα σύνεργα σου και μετά θα επιστρέψεις στο δικό σου ανοιχτό παράθυρο να βυθιστείς μέσα του και να ταξιδέψεις στις εικόνες του. Κι όταν φοράς αυτό το τζιν με το κόκκινο μπλουζάκι σου μου αρέσεις ακόμα πιο πολύ. Όπως μου

αρέσει όταν παίρνεις το αγαπημένο μου βιβλίο και μου διαβάζεις φωναχτά τη συνέχεια. Έτσι μόνο καταφέρνω να ακούω την ιστορία του και τι θα γίνει παρακάτω. Και ακόμη μου αρέσει που πας για τρέξιμο, που πας για ποδήλατο που πας και στο γυμναστήριο για να φτιάξεις τους μυς σου και ας μην τα πολύ καταφέρνεις. *(Παύση. Πατάει το στοπ. Σταματάει να κουνάει τα χέρια και τα δάχτυλα. Εξακολουθεί να μένει στο πάτωμα. Σηκώνεται και παίρνει το κόκκινο κραγιόν της. Στέκεται μπροστά σ' έναν ολόσωμο καθρέφτη. Ξεγυμνώνει το στέρνο της ανοίγοντας τα κουμπιά του λευκού πουκαμίσου της. Πατάει το play.)*

Στέλλα: Σήμερα ήσουν διαφορετικός. Έτριψες τα χέρια σου με οινόπνευμα και αμέσως μετά τα έβαλες ευλαβικά πάνω στο στέρνο σου. Φαινόσουν σαν να προσευχόσουν. Αλλά όχι. Η ανάσα σου σε πρόδωσε. Πρόδωσε και το βλέμμα σου. Σε κοίταξα για άλλη μία φορά και σε πίστεψα. Πως δεν θα είχες μυστικά. Με κρατούσες χωρίς να τρέμεις. Εκεί λίγο πριν πέσω στην αγκαλιά σου "τώρα είναι η στιγμή" είπες και άρχισες να ξεφυσάς καταπάνω μου το οινόπνευμα. Μου άρπαξες το χέρι κι αμέσως μου το άφησες απότομα. Έχωσες το χέρι στην τσέπη κι έβγαλες ένα μικρό σουγιά. Χάραξες το ακροδάχτυλο του αριστερού χεριού σου. Το τρύπησες και μία κλωστή αίμα άρχισε να ξετυλίγεται. Τράβηξες ξανά το χέρι μου. Το έκλεισες μέσα στη χούφτα σου. Πήρες το δάχτυλό μου και το βούτηξες εκεί που ανάβλυζε λίγο αίμα στην άκρη του δικού σου. Κι αμέσως, χωρίς να έχει καμία δύναμη το χέρι μου, αφημένο ολοκληρωτικά σε εσένα, το πήρες και σα να ήταν πινέλο το δικό μου δάχτυλο, ζωγράφισες πάνω στο στήθος σου μία καρδιά. Μία καρδιά κόκκινη εκεί που χτυπούσε η καρδιάς σου. "Τώρα, έχω καρδιά, μου είπες, φτιαγμένη με αίμα". *(Παύση. Παίρνει το κραγιόν και ζωγραφίζει στη θέση της καρδιάς της μια καρδιά με αυτό. Την βάφει ολόκληρη κόκκινη. Παίρνει το κραγιόν και μουτζουρώνει τα χείλη της έντονα. Παύση. Σκοτάδι.)*

7^η Σκηνή

Η Κάτια κι ο Γιάννης είναι καθισμένοι στο καθιστικό και μιλούν με ενθουσιασμό.

Παίζουν ένα παιχνίδι με μαντεφιάς. Δείχνουν και οι δύο να τους έχει συνεπάρει.

Κάτια: Λοιπόν;

Γιάννης: Λοιπόν τι;

Κάτια: Ξεμηνά! Τι λες;

Γιάννης: Βαθιά και άνετη πολυθρόνα!

Κάτια: Έργο τέχνης;

Γιάννης: Salvador Dali!

Κάτια: Μουσική;

Γιάννης: Rock!

Κάτια: Ναι ε;

Γιάννης: Rock! Σίγουρα..

Κάτια: Βιβλίο;

Γιάννης: Αστυνομικό.

Κάτια: Εσένα σου αρέσουν;

Γιάννης: Παλιότερα διάβαζα πολύ. Θυμάμαι να μου αγοράζω ντουζίνες..

Τώρα έχω καιρό να διαβάσω..

Κάτια: Πες κάτι.. Τι άλλο θα ήταν;

Γιάννης: Χρώμα;

Κάτια: Μαύρο;

Γιάννης: Κόκκινο, το αγαπημένο του! Τον συναντούσα να φοράει συνήθως το κόκκινο t-shirt.

Κάτια: Που του πήγαινε..

Γιάννης: Συνέχιζε το ίδιο χρώμα πάνω στα μπράτσα και στα χέρια του, απ' όσο θυμάμαι..

Κάτια: Α, χα! Αν ήταν φαγητό;

Γιάννης: Καλοψημένη μπριζόλα.

Κάτια: Χμ.. Κρεατοφάγος ε;

Γιάννης: Μαγείρευε συχνά. Συνήθως η Στέλλα έλειπε στη δουλειά κι εκείνος ετοιμάζε το φαγητό. Μου έτρεχαν τα σάλια. Η μυρωδιά ερχόταν και σε μένα πολύ έντονα..

Κάτια: Σε κάλεσαν ποτέ για φαγητό;

Γιάννης: Ποτέ..

Κάτια: Αν και ήταν ευγενικοί μαζί σου ε;

Γιάννης: Πολύ ευγενικοί. Η Στέλλα μου πρόσφερε μαστίχες κι ο Μπίλλυ μου έδωσε το ποδήλατό του. Α! και καμία φορά εκείνη πάλι μου έδινε και κάνα γλυκό που περίσσευε από τα παιδικά πάρτι.

Κάτια: *(Συνεχίζει)* Αν ήταν έντομο;

Γιάννης: Ούτε συζήτηση : Πεταλούδα! Θα είχε όμορφα χρώματα στα φτερά του, θα τα άπλωνε καθώς θα πετούσε στα λουλούδια που..

Κάτια: *(Τον διακόπτει)* Τι λουλούδι θα ήταν;

Γιάννης: Τριαντάφυλλο. Κόκκινο τριαντάφυλλο. Ούτε συζήτηση.

Κάτια: Έχεις πιάσει ποτέ πεταλούδα ενώ πετάει; Α, είμαι σίγουρη πως δεν θα μπορούσες να το κάνεις..

Γιάννης: Η αλήθεια είναι πως όταν ήμουν μικρός τις έπιανα και τις έριχνα σε ένα βάζο. Έκλεινα και το καπάκι αφού έριχνα λίγη ζάχαρη και περίμενα να δω τι θα συμβεί. Δυστυχώς όλες πέθαιναν. Καμία δεν έζησε.

Κάτια: Πες μου, αλήθεια, το 'κανες;

Γιάννης: Ήθελα να κρατήσω την ομορφιά τους. *(Παύση)* Να σου πω ένα μυστικό; Ήταν πολύ τρυφερός. Να φανταστείς πως φύτευε λουλούδια μέσα στα βιβλία που της διάβαζε. Κάποιες φορές υπήρχαν και πεταλούδες στις σελίδες τους. Είχαν παγιδευτεί στο άρωμα των λουλουδιών που της πρόσφερε.

Κάτια: *(Με απορία)* Φύτευε λουλούδια στα βιβλία;

Γιάννης: Μου το είπε η Στέλλα. Για να μυρίζουν οι ιστορίες που της διάβαζε όμορφα.

Κάτια: Μάλιστα.

Γιάννης: Αλήθεια πότε γνώρισες τον άντρα σου, τον πρώην άντρα σου;

Κάτια: Ήμουνα περίπου είκοσι. Γιατί ρωτάς;

Γιάννης: Σου πρόσφερε λουλούδια;

Κάτια: Δεν ήταν τέτοιος τύπος.

Γιάννης: Όταν ήσουν είκοσι..

Κάτια: Ναι;

Γιάννης: Που τον γνώρισες;

Κάτια: Σε ένα πάρτι.

Γιάννης: Γενεθλίων;

Κάτια: Αποφοίτησης.

Γιάννης: Πώς βρέθηκε εκεί;

Κάτια: Ήταν φίλος εκείνου που αποφοιτούσε.

Γιάννης: Πώς έγινε;

Κάτια Με πλησίασε έξυπνα.

Γιάννης: Είχε χιούμορ;

Κάτια: Ήταν απρόβλεπτος. Αυτό μου άρεσε. Με ξάφνιαζε ευχάριστα. *(Παύση)*

Γιάννης: Σου ήρθε από εκεί που δεν το περίμενες..

Κάτια: Συμβαίνουν αυτά. *(Παύση)*

Γιάννης: Τότε που κλειστήκαμε στο ασανσέρ οι τρεις μας..

Κάτια: Ναι.. Για πολλή ώρα;

Γιάννης: Αρκετή, γιατί όταν ήρθε η πυροσβεστική μας είπαν ότι κι άλλοι είχαν παγιδευτεί εξαιτίας της διακοπής του ρεύματος.

Κάτια: Τι συνέβη εκεί μέσα;

Γιάννης: Η Στέλλα του είπε μπροστά μου, το όνειρο της. Ένα περίεργο όνειρο. Πως την κυνηγούσε ένα κοπάδι σφήκες μέσα στο σπίτι κι ενώ εκείνη κλείστηκε στο δωμάτιο τους για να τις αποφύγει, εκείνον δεν τον πείραζαν κι έφυγε από το σπίτι. Ξύπνησε τρομαγμένη γιατί οι σφήκες κατάφεραν να σπάσουν την πόρτα και να πέσουν πάνω της να την φάνε.

Κάτια: Τι φρικτό όνειρο!

Γιάννης: Αυτό είπα κι εγώ κι αμέσως άλλαξα κουβέντα γιατί είχα αρχίσει να ιδρώνω.

Κάτια: Ο Μπίλλυ τι έκανε;

Γιάννης: Αρχισε να γελάει δυνατά. Του φάνηκε αστείο. Και τότε η Στέλλα του ζήτησε να πάψει. *(Παύση)* Ακούτε κάτι; Μου φάνηκε πως άκουσα έναν περίεργο θόρυβο, τους είπα. Για να αλλάξω κουβέντα. Κι ο Μπίλλυ εξακολούθησε να γελάει.

Κάτια: Έχεις κλειστοφοβία.. ε;

Γιάννης: Λέω ψέματα. Δεν φοβάμαι και τους δείχνω τα χέρια μου. Τρέμουν κι ο Μπίλλυ πάλι γελάει. Η Στέλλα μου δείχνει το κόλπο με τα δάχτυλα.

Κάτια: Τι έπαθες;

Γιάννης: Μετά η Στέλλα τον ρώτησε αν τακτοποίησε μια δουλειά του.. Δεν έχω πολλή ώρα που γύρισα της είπε.

Κάτια: Αυτό ήτανε;

Γιάννης: Δεν είχε βγει καθόλου από το σπίτι. Μονάχα τον επισκέφτηκε ένας άντρας. Έμοιαζε λίγο μυστήριος.

Κάτια: Της είπε ψέματα;

Γιάννης: Αν πάρεις ζανά από το ίδιο, θα μπλέξεις. Έτσι άκουσα τον άγνωστο να του λέει φεύγοντας από το σπίτι.

Κάτια: Εσύ που ήσουν;

Γιάννης: Στο σπίτι. Αλλά το άκουσα..

Κάτια: Πως ήξερες ότι δεν βγήκε από το σπίτι;

Γιάννης: Δεν άκουσα τον θόρυβο του ασανσέρ ούτε τα βήματα του να πλατσουρίζουν στις σκάλες..

Κάτια: Πες μου κάτι.. Αν τον δεις να έρχεται αποδώ θα με βοηθήσεις να τον συναντήσω;

Γιάννης: Θεε να τον γνωρίσεις από κοντά;

Κάτια: Ναι. Το θέλω πολύ. Να έρθει ο Μπίλλυ στο κανελοσπιτοαύριο!

Γιάννης: Κάποια μέρα θα περάσει από δω, τον περιμένω. Θα έρθει να πάρει ένα βιβλίο που μου είχε δανείσει. Του Όσκαρ Ουάιλντ. *(Γαύση/ Σκοτάδι.)*

8^η Σκηνή

Η Κάτια πατάει το play κι ακούγεται η φωνή της Στέλλας. Σταματάει και ξαναξεκινάει την κασέτα κάνοντας πολλά μπρος πίσω. Είναι στο πάτωμα μπρούμυτα πεσμένη κι ακούει με προσοχή.

Στέλλα: Είσαι όμορφος για αυτό που είσαι. Για αυτό που σιέφτεσαι για το πώς μιλάς και ιδιαίτερα για το πως μιλάς για κάτι που αγαπάς. Σου αρέσει να με βλέπεις χαρούμενη και όταν δεν είμαι, με κάνεις να χαμογελώ. Είσαι τόσο όμορφος. Κάθε λίγο και λιγάκι κάτι σιαρφίζεσαι για να με κάνεις να χαμογελώ και ας ξέρεις πως εσύ είσαι η αιτία που δεν χαμογελώ. *(Παύση)* Σκέφτομαι πως όταν θα πεθάνω μία μέρα θα σε αγαπώ ακόμα. Και θα περιμένω ακόμη και τότε να βρω το χαμόγελό σου. Θα εξακολουθώ να σε περιμένω στη σιωπή. Σ' εκείνη τη σιωπή που θα πλάθει την πιο ωραία αναμονή. Εσένα. *(Παύση. Πατάει το στοπ. Σηκώνεται και βηματίζει νευρικά πάνω κάτω στον χώρο. Σταματάει και ξαναξαπλώνει μπρούμυτα στο πάτωμα. Ανάβει την επιτραπέζια λάμπα που είναι δίπλα της. Πατάει το play.)*

Στέλλα: Μία μέρα με ρώτησες "Πιστεύεις στη μαγεία;" Τα μάτια σου έλαμπαν παράξενα εκείνη τη μέρα." Ναι, σου είπα, μαγεία είναι να ζω μαζί σου". Έσκυψες το κεφάλι και απέφυγες το βλέμμα μου. Με ξανακοίταξες με μάτια γεμάτα περιέργεια.. Δεν είπες τίποτα. Έμεινες απλά να με κοιτάζεις. Με πήρες από το χέρι και με οδήγησες μπροστά στο παράθυρο. Μπροστά στο ανοιχτό παράθυρο μου είπες να κλείσω τα μάτια. Ένωσα το φως να με χτυπάει στην πλάτη. Έμεινες σιωπηλός. Ένωσα πάλι τις πεταλούδες μέσα μου, να κάνουν μία χαμηλή πτήση, να edώ στο στομάχι μου. Μέσα στο σκοτάδι τις ένιωθα να πετούν. Εσύ ήσουν πάντα εκεί. Ακίνητος. Σιέφτηγα την πιθανότητα να μην υπάρχεις. Να μην έχεις υπάρξει ποτέ. Άνοιξα τα μάτια. Δεν σε είδα απέναντί μου. Είχες κλείσει το παράθυρο και είχες τραβήξει και τις κουρτίνες. Είχες ήδη ανάψει τα κεριά. Μείναμε έτσι αρκετή ώρα. Εγώ μπροστά στο παράθυρο

κι εσύ στην πολυθρόνα. Με τα μάτια κλειστά. Όταν σε ρώτησα αργότερα γιατί δεν μιλούσες μου είπες πως μόνο μαζί μου μπορούσες να ζεις τη σιωπή. Πως η σιωπή είναι ιερή και εμείς μπορούμε να καθόμαστε στη σιωπή. Περιεργό. Ένα χάος είχα μέσα μου και δεν ένιωσα καμία σιωπή να αναπνέει. Σιέφτηκα τις πεταλούδες. Οι κάμπιες να τις κοιτούν παράξενα. Θέλανε να ζαναγίνουν όπως και πρώτα αλλά δεν γινόταν, είχαν ήδη βγάλει φτερά. *(Παύση)* Έφυγες. Έκλεισες την πόρτα πίσω σου και έφυγες. Αθόρυβα. *(Παύση. Πατάει το στοπ και κλείνει το φως της επιτραπέζιας λάμπας. Σκοτάδι.)*

9^η Σκηνή

Η Κάτια και ο Γιάννης είναι στο καθιστικό. Έχει αρχίσει να σουρουπώνει.

Κάτια: Πώς είναι ο τίτλος;

Γιάννης: Ποιος τίτλος;

Κάτια: *(Με έμφραση)* Του βιβλίου. *(Παύση)* Του βιβλίου που σου δάνεισε. Τον θυμάσαι;

Γιάννης: Ε... Δεν θυμάμαι ακριβώς. Έχει να κάνει με ένα τριαντάφυλλο..

Κάτια: Ναι; Το αηδόνι και το τριαντάφυλλο;

Γιάννης: Α! Ναι!

Κάτια: Α! Τι καλό.. Μου αρέσει! *(Παύση)*

Γιάννης: *(Με προσποιητό σοβαρό ύφος)* Ξέρεις, σκέφτομαι να μην του το δώσω.

Κάτια: *(Χαμογελώντας)* Α, μπα! Πάω στοίχημα πως κάτι έχεις στο νου σου..

Γιάννης: Δεν μαντεύεις τον λόγο;

Κάτια: Για να ξανάρθει.. ε;

Γιάννης: Οι άνθρωποι έρχονται, φεύγουν... αλλά κάποιες φορές ξανάρχονται..

Κάτια: Στ' αλήθεια θα το 'κανες μόνο και μόνο για αυτό;

Γιάννης: Ναι! Δεν αποκλείεται, βέβαια..

Κάτια: Θα μου 'κανες χάρη δηλαδή;

Γιάννης: *(Συνεχίζοντας την φράση του)* ...Να 'ρθει μαζί του κι η Στέλλα..

Κάτια: Μάλιστα! *(Παύση)* Τι θα έκανες αν ήσουν εσύ ένας tattoo δημιουργός; Τι θα χτυπούσες πάνω σου; Για πες μου..

Γιάννης: Θα έκανα το κορμί μου ευτυχισμένο.

Κάτια: Ωραία!

Γιάννης: Θα καταργούσα το λευκό μου δέρμα και θα το έντυνα με ό,τι μπορείς να φανταστείς πάνω του. Θα υπήρχαν διάφορα λουλούδια, μορφές, ζώα και φυσικά πεταλούδες...

Κάτια: *(Με απορία)* Δράκοι; Δεν θα υπήρχαν δράκοι;

Γιάννης: Δράκοι που θα περιφέρονταν πάνω στο σώμα μου για να βρουν κήπους με λουλούδια και πεταλούδες!

Κάτια: Και στην περιοχή της καρδιάς;

Γιάννης: *(Κοιτάζονται)* Ένα κόκκινο τριαντάφυλλο! Ούτε συζήτηση!

Κάτια: Α! Υπέροχο! Θα είχε κι αγνάθια όμως... ε;

Γιάννης: Και μία πεταλούδα να ρουφάει το νέκταρ..

Κάτια: *(Ακούγονται πουμπουνητά)* Θα βρέξει! *(Παύση. Σταματούν τα πουμπουνητά)*

Γιάννης: *(Γυρνάει το κεφάλι προς την εξώπορτα)* Σσος σαν να ακούω κάτι. Περίμενε να δω.. *(Κοιτάζει από το ματάκι της εξώπορτας και ξαφνικά γυρνάει και της απευθύνεται με έμφραση)* Ήρθε!

Κάτια: *(Με έμφραση)* Ποιός ήρθε;

Γιάννης: Εκείνος! *(Κοιτάζονται έντονα)*

Κάτια: Θα 'ρθει; Εδώ; Θα μου χτυπήσει;

Γιάννης: Θα σου τον φέρω εγώ σε λίγη ώρα! Εσύ, ετοιμάσου! Μείνε στο παράθυρο!

Κάτια: Θα 'ρθει όμως;

Γιάννης: Εκεί. Στο αγαπημένο του παράθυρο. Μείνε εκεί. Ακίνητη!

Κάτια: *(Διστακτικά)* Δε ξέρω αν.. Λες;

Γιάννης: Εμπιστέψου με..

Κάτια: Ξέρεις πόσο θέλω..

Γιάννης: Το ξέρω πολύ καλά..

Κάτια: Να γυρίσω την πλάτη μου;

Γιάννης: Ναι, να του γυρίσεις την πλάτη..

Κάτια: Δεν θα παραξενευτεί να τον υποδεχτώ με γυρισμένη πλάτη;

Γιάννης: Ίσως θελήσει να τη ζωγραφίσει. Την πλάτη σου. *(Παύση. Ακούγονται ξανά μπουμπουνητά)*

Κάτια: Πήγαινε! Θα τα καταφέρω..

Γιάννης: Τέλεια! Αφού είναι έτσι φεύγω.. Θα τα βγάλεις πέρα.. Θα τα καταφέρεις, ε;

Κάτια: Το περιμένω πώς και πώς!

Γιάννης: *(Είναι στην πόρτα κι ετοιμάζεται να την ανοίξει γυρνάει και την κοιτάζει)*
Και μετά θα με ξεχάσεις;

Κάτια: Έλα, φύγε τώρα!

Γιάννης: Δεν θα με αφήσεις μόνο μου.. Θα σου κάνω όλα τα χατίρια.. Θα σου παίζω ό,τι παιχνίδι θες..

Κάτια: Έλα, πήγαινε! Αφού το ξέρεις..

Γιάννης: *(Με προσποιητή σοβαρότητα)* Θες να με ξεφορτωθείς και να με τρώει η αγωνία!

Κάτια: Εντάξει, εντάξει! Κέρδισες! Φύγε τώρα..

Γιάννης: Το είπες και πριν! Φεύγω! Θα είμαι δίπλα..

Κάτια: Θα είμαι εδώ. Να τον περιμένω.

Γιάννης: Σίγουρα;

Κάτια: *(Ανυπόμονα)* Ναι..

Γιάννης: Αν βάλεις μία φωνή θα σε ακούσω.

Κάτια: Ναι. Το ξέρω..

Γιάννης: Είναι καλύτερα τώρα;

Κάτια: Ναι.

Γιάννης: Ησύχασες;

Κάτια: Ναι..

Γιάννης: Έχεις κάτι άλλο να μου πεις;

Κάτια: Τι να σου πω;

Γιάννης: Ό, τι θέλεις.

Κάτια: Ναι.

Γιάννης: Τι;

Κάτια: Να μ' αφήσεις επιτέλους. Ξέρω τι κάνω.

Γιάννης: Για να το λες.. *(Παύση)* Άσε την πόρτα ανοιχτή. *(Παύση/Σκοτάδι.)*

10^η Σκηνή

Η Κάτια έχει αλλάξει ρούχα και κοιτάζεται στον ολόσωμο καθρέφτη. Φοράει ένα λουλουδάτο φόρεμα και ψηλά τακούνια. Παιρνει την τσάντα της και βγάζει το κραγιόν από μέσα. Το περνάει πάνω από τα χείλη της. Ξανακοιτάζεται στον καθρέφτη στρώνοντας αυτή τη φορά το φόρεμα και τα μαλλιά της. Πηγαίνει προς το παράθυρο, ανεβάζει τα ρολά. Κοιτάζει προς την εξώπορτα. Πηγαίνει και την αφήνει μισάνοιχτη. Κατευθύνεται ξανά προς το παράθυρο. Κοιτάζει έξω. Βρέχει. Ακούμε τις σταγόνες της βροχής να χτυπάνε πάνω στο τζάμι. Το φως είναι λιγοστό. Είναι με γυρισμένη την πλάτη όταν ακούει την πόρτα να ανοίγει διακριτικά. Εμφανίζεται ο Γιάννης ως Μπίλλυ στο κατώφλι της πόρτας της. Δε διακρίνεται πολύ καθαρά. Καπνίζει τσιγάρο και ετοιμάζεται να μιλήσει με αλλαγμένη τη φωνή του, πιο σιγανή. Πηγαίνει αργά προς το μέρος της.

Γιάννης: Οι καλλιτέχνες είναι ιδιαίτεροι άνθρωποι. (Παύση) Αν στερηθούν τη δόση τους τότε τρελαίνονται.

Κάτια: Έχει να κάνει με την απόλαυση;

Γιάννης: Και την αναμονή. (Παύση) Αυτά τα δύο πάνε μαζί. (Παύση) Το αγαπώ αυτό το παράθυρο. Χαίρομαι που το ξαναβλέπω.

Κάτια: Σου το έλεψα.

Γιάννης: Για να ξανάρθω. (Μικρή παύση) Ας δοκιμάσουμε κάτι. Θέλεις;

Κάτια: (Με αμηχανία) Εγώ; Ναι..

Γιάννης: (Με απορία) Ξέρεις κάτι;

Κάτια: Όχι. Δεν ξέρω.

Γιάννης: (Σβήνει το τσιγάρο και την πλησιάζει στο παράθυρο) Περίμενα να ξανάρθω. Εδώ.

Κάτια: Σε περίμενα..

Γιάννης: *(Είναι ακριβώς από πίσω της σχεδόν τα κορμιά τους αγγίζονται, σκύβει και της μιλάει στην πλευρά του ενός αυτιού)* Νομίζω πως αυτή η θεά σου ταιριάζει. Ό,τι υπάρχει μέσα της μπορώ να σου το ζωγραφίσω πάνω σου. Κοίτα.. *(Με το ένα χέρι του κάνει πως σχεδιάζει πίσω στην γυρισμένη πλάτη της.)*

Κάτια: Το νιώθω.. *(Ξαφνικά πέφτει σιωπή.)*

Γιάννης: Άργησα;

Κάτια: Δεν ξέρω... Άργησες;

Γιάννης: Τι σκέφτεσαι;

Κάτια: Τίποτα. Τίποτα. Αρκεί που είσαι εδώ. *(Παύση)* Θέλω να σε δω.. *(Κάνει να γυρίσει προς το μέρος του αλλά την ακινητοποιεί.)*

Γιάννης: Όχι ακόμη. *(Βγάζει ένα μαντήλι και της δένει τα μάτια. Εκείνη δεν αντιστέκεται. Σιωπή.)* Όταν η καρδιά δέχεται ένα βέλος πάνω της δεν σταματάει να χτυπάει. Συνεχίζει να χτυπά ματωμένη.

Κάτια: *(Με σιγανή φωνή)* Θέλω να σε δω..

Γιάννης: *(Ψιθυριστά κοντά στο αυτί της)* Άκουσε με.. Ανάπνεε.. Ένα, δύο, τρία, τέσσερα, Στοπ. Ένα, δύο, τρία, Στοπ. Ένα, δύο, Στοπ. Ένα, Στοπ. Ανάσα. Μηδέν.

(Σιωπή) Έτσι. Μπράβο. *(Παύση).*

(Η Κάτια έχει βάλει τα χέρια της στο στόμα και τρώει τα νύχια της.)

Γιάννης: Μην τρως τα νύχια σου. *(Παύση)* Ένα, δύο, τρία, τέσσερα. Στοπ. Δίχως νύχια η νύχτα. Κι απόψε φαγώθηκαν τα αστέρια.

Ένα, δύο, τρία, στοπ. Ανάσα.

Κάτια: Η φωνή σου..

Γιάννης: Ναι;

Κάτια: Έχει κάτι το γνώριμο..

Γιάννης: Σσσςς (Με το δάχτυλό της κλείνει το στόμα. Παύση.)

Κάτια: Υπάρχεις; Μήπως δεν υπάρχεις;

Γιάννης: Σσςς..

Κάτια: (Χαμογελώντας ελαφρώς) Είσαι πολύ μυστήριος.. Το ξέρεις.. ε;

Γιάννης: Καμιά φορά ονειρεύομαι πως μένω ακόμη εδώ. (Παύση. Την γυρνάει προς το μέρος του και την τραβάει κοντά στροβιλίζοντας την γύρω του. Εκείνη ανταποκρίνεται γελώντας και μετά από δυο σβούρες την επανατοποθετεί μπροστά στο παράθυρο.) Κοιτάζω τα χέρια μας και τ' ακολουθώ με το βλέμμα μου. Φαντάσου ότι κρατάμε στα χέρια μας μία μεγάλη σαπουνόφουσκα (Παύση) Από στιγμή σε στιγμή μπορεί να σιάσει.

Κάτια: Πού να το φανταστώ πως θα ήσουν έτσι.. τόσο.. (Διακόπτει απότομα) Μπίλλυ;

Γιάννης: (Συνεχίζει να μιλάει σα να μην την άκουσε) Για να υπάρξει ένα σχέδιο πάνω σου χρειάζεται το παρελθόν σου να χωρέσει πάνω στο δέρμα σου. Και να βγαίνει μέσα από κάθε πόρο του. Γιατί εκεί θα εγγραφεί αυτό που θα αποτυπωθεί πάνω σου. Στο κάθε κύτταρο του σώματός σου. (Με το χέρι του χαϊδεύει την πλάτη και ξαναζωγραφίζει σχέδια πάνω από το ύφασμα)

Κάτια: (Δείχνει να δίνει φωνή με ενθουσιασμό σε αυτό που φαντάζεται στην πλάτη της πως γίνεται) Μμμμ... Μικρά-μικρά κυματάκια. Που μετά γίνονται βροχή. Ναι.. βροχή, βροχή βροχή! (Παύση)

Γιάννης: (Αφήνει το χέρι του και χαμηλώνει τη φωνή του) Όταν κοιμάμαι, ο ύπνος μπορεί και σβήνει τα άχρηστα αρχεία του μυαλού μου.

Κάτια: Και τώρα; Κοιμάσαι;

Γιάννης: Τώρα τα όνειρα με εκδικούνται. Να βρισκομαι εδώ μαζί σου.

Κάτια: Θέλω να ζωγραφίσεις τον έρωτα στο κορμί μου. Μπορείς;

Γιάννης: Θέλω να ξενυχιάσω το ψέμα και να το καταπιώ δίχως να πονάει στο λαιμό.

Κάτια: *(Με απορία)* Ποιο ψέμα;

Γιάννης: Σσςς.. Μη μιλάς.. Ξέρεις τι θέλω να σου κάνω;

Κάτια: Πες μου. Δεν αντέχω άλλο να περιμένω.

Γιάννης: Να πιάσω ξανά την βελόνα μου και να την βουτήξω στο χρώμα. Να γλιστρήσει πάνω στο δέρμα σου μέχρι να το βάψει με όλους τους ουρανούς των πόλεων. Θυμήσου τη θεά από δω. *(Παύση)* Κι αν κάπου ξεβάψει τότε είναι που θα έρχεται η νύχτα και το χρώμα του θα είναι.. νυχτουλί. Δεν το έχεις ξανακιάσει ε;

Κάτια: Έχεις έναν τρόπο να το περιγράφεις.. Άφησέ με να σε δω, σε παρακαλώ..

Γιάννης: Όχι, όχι! Δεν πρέπει ακόμη..

Κάτια: Μα γιατί; *(Παύση)*

Γιάννης: Είσαι τόσο αέρινη.

Κάτια: Αέρινη;

Γιάννης: Σκέτη μαγεία.

Κάτια: Τι το μαγικό έχω;

Γιάννης: Μου αρέσει αυτό που βλέπω μέσα από τα ρούχα σου.

Κάτια: Τι βλέπεις; Πες μου κι εμένα..

Γιάννης: Δείξε μου την πλάτη σου.

Κάτια: *(Ξαφνιασμένη)* Την πλάτη μου;

Γιάννης: Ναι.

Κάτια: Με ξαφνιάζεις.. Αλλά για κάποιο λόγο δεν μπορώ να αρνηθώ.. *(Αρχίζει να της ξεκουμπώνει το φόρεμα, την γδύνει και εκείνη χωρίς να προβάλλει αντίσταση μένει με τα εσώρουχα.)*

Γιάννης: Στάσου εκεί.. Ακίνητη. *(Παύση)*

Κάτια: Λοιπόν; Που βρίσκεσαι; *(Ανοίγει τα χέρια της δεξιά και αριστερά σαν να προσπαθεί να καταλάβει αν είναι δίπλα της.)*

Γιάννης: Η ατμόσφαιρα του σπιτιού.. Με πνίγει περίεργα..

Κάτια: Να σταματήσουμε;

Γιάννης: Μοιάζει με σπίτι του ονείρου.

Κάτια: Πώς είπες;

Γιάννης: Σπίτι ονειρικό.

Κάτια: Το κίτρινο πεταλουδόσπιτο.

Γιάννης: *(Με ήρεμο τόνο)* Άνοιξε το παράθυρο.

Κάτια: Το παράθυρο;

Γιάννης: Ναι, άνοιξε το..

Κάτια: *(Ανοίγει το παράθυρο ψαχουλεύοντας να βρει το πόμολο)* Ορίστε..

Γιάννης: Και τώρα άγγιξε με τα χέρια σου δεξιά κι αριστερά το τζάμι.

Κάτια: *(Κάνει ό,τι της λέει)* Ναι.. Τώρα;

Γιάννης: Πήγαινε πιο κοντά.

Κάτια: Πηγαίνω..

Γιάννης: Άπλωσε τα χέρια σου έξω από το παράθυρο.

Κάτια: Τι θέλεις να κάνω; Φοβάμαι.

Γιάννης: Νιώθεις τις σταγόνες να δέρνουν τα χέρια σου;

Κάτια: *(Απλώνει τα χέρια έξω από το παράθυρο)* Ναι. *(Παύση. Διστακτικά)* Είναι όμορφα.. αλλά καλύτερα να σταματήσουμε.. τι λες;

Γιάννης: Πολύ αργά πια. Δεν υπάρχει επιστροφή. Είσαι μπροστά στο παράθυρο μου και δεν μπορείς να ξεφύγεις. Όπως και από τα μάτια μου δεν μπορείς να ξεφύγεις.

Κάτια: Έχει αρχίσει να μου φαίνεται λίγο περίεργο όλο αυτό..

Γιάννης: Σσςς μη μιλάς. Θα δεις.. *(Παύση)* Τώρα μπορείς να βγάλεις και το πρόσωπο έξω από το παράθυρο; Άνοιξε και το στόμα σου και πες μου τι γεύεσαι.

Κάτια: Δεν πρόκειται να το κάνω.. Παγώνουν τα δόντια μου.

Γιάννης: Σσςς.. Ανοησίες. Είμαστε μόνο στην αρχή.

Κάτια: *(Με έμφραση)* Στην αρχή;

Γιάννης: Η αρχή μιας νέας ζωής που ούτε καν μπορείς να τη φανταστείς.

Κάτια: Κι εσύ; Πού βρίσκεσαι;

Γιάννης: Εγώ ήδη βρίσκομαι σε αυτή τη ζωή. *(Παύση)*

Ο Γιάννης πλησιάζει την Κάτια, την τραβάει κοντά του και την φιλάει παθιασμένα. Εκείνη ανταποκρίνεται στο φιλί του. Αμέσως μετά απομακρύνεται από κοντά της.

Κάτια: Αρκετά κράτησε όλο αυτό. Θέλω να σε δω.. *(Πάει να βγάλει το μαντήλι από τα μάτια της κι απότομα σταματάει ακούγοντας την φωνή να μιλάει παρακάτω)*

Γιάννης *(Με τη φωνή της Στέλλας):* *(Έχει ήδη απομακρυνθεί κι ακούγεται η φωνή του από άλλο σημείο)* Σσςς... Φτερά.... Όταν πέφτω για ύπνο έρχεται και με ξυπνάει. Δεν της κρύβομαι. Ανοίγω τα μάτια. Άραγε έχω επινοήσει μια πεταλούδα; Ξανακλείνω τα μάτια. Ακούω πάλι το τραγουδάκι. Δεν είναι κανείς εδώ. *(Παύση)*

Κάτια: *(Έχει μείνει αποσβολωμένη. Με έντονη έκπληξη) Στέλλα; (Πάει να τραβήξει αυτή τη φορά πιο αποφασιστικά το μαντήλι αλλά εκείνος την ξαναπλησιάζει αμέσως, δεν την αφήνει και την ξαναφιλάει με πάθος κι απομακρύνεται. Στο μεταξύ έχει νυχτώσει για τα καλά, δεν υπάρχει φως παρά μόνο τα φώτα που φαίνονται απέναντι από τα σπίτια που ανάβουν το φως σιγά-σιγά)*

Γιάννης *(Με τη φωνή του Μπίλλυ):* Ναι.. Δεν είμαστε μόνοι μας.

Κάτια: *(Με έκφραση)* Α! Στέλλα! Είσαι κι εσύ εδώ;

Γιάννης *(Με τη φωνή του Μπίλλυ):* Ήρθαμε κι οι δυο..

Γιάννης *(Με τη φωνή της Στέλλας):* *(Απομακρύνεται από κοντά της κι ακούγεται η φωνή από άλλο σημείο του χώρου)* Σε τρώμαξα;

Κάτια: Δεν.. ξέρω.. Είναι τόσο αλλόκοτο..

Γιάννης *(Με τη φωνή του Μπίλλυ):* *(Την πλησιάζει παραμένοντας στο σκοτάδι)* Κι όμως δεν είναι τόσο. *(Παύση)* Είναι πολύ αληθινό.

Κάτια: Πώς γίνεται;

Γιάννης *(Με τη φωνή της Στέλλας):* *(Απομακρύνεται κι ακούγεται από αλλού η φωνή)* Τι σου προκαλώ; Πες μου..

Κάτια: Ε... Δεν ξέρω.. Μπίλλυ πού είσαι;

Γιάννης *(Με τη φωνή του Μπίλλυ):* *(Προς το μέρος της)* Εδώ είμαι. *(Την αγκαλιάζει από πίσω)*

Κάτια: Για μια στιγμή νόμιζα πως είχες φύγει.. Η Στέλλα είναι εδώ, ε;

Γιάννης *(Με τη φωνή του Μπίλλυ):* *(Την αφήνει από την αγκαλιά του και παριστάνει πως απευθύνεται στη Στέλλα)* Στέλλα, πλησίασε.

Κάτια: Να βγάλω το μαντήλι;

Γιάννης *(Με τη φωνή του Μπίλλυ):* *(Στην Κάτια)* Σσςς... Όχι ακόμη.. Μείνε ακίνητη. Σου έχω μία έκπληξη. *(Παύση. Απευθύνεται προς την πλευρά υποτίθεται*

της Στέλλας στρέφοντας αλλού το κεφάλι του) Φόρεσε το φόρεμα της Κάτιας. (Ο Γιάννης φοράει το φόρεμα της Κάτιας)

Κάτια: Δεν καταλαβαίνω ...Τι θες να...

Γιάννης: (Με τη φωνή του Μπίλλυ): Στέλλα, αγκάλιασε την Κάτια και φίλησε την. (Ο Γιάννης φορώντας το φόρεμα της Κάτιας, πλησιάζει από μπροστά και την φιλάει παθιασμένα. Η Κάτια στην αρχή διστάζει αλλά μετά ανταποκρίνεται με θέρμη)

Γιάννης (Με τη φωνή της Στέλλας): Δεν σε έχουν φιλήσει ξανά έτσι;

Κάτια: (Ξέπνοα) Όχι.... Εγώ δεν..

Γιάννης (Με τη φωνή του Μπίλλυ): (Αλλάζοντας θέση, πηγαίνει από πίσω της) Φοβάσαι;

Κάτια: Η Στέλλα.. Εσύ δεν ήσουν που.. (Στριφογυρίζει δεξιά κι αριστερά το κεφάλι της ψάχνοντας τους.)

Γιάννης (Με τη φωνή της Στέλλας) : Φεύγω..

Κάτια: Όχι μη... Γύρνα πίσω! (Κινείται προς τα εκεί που ακούγεται η φωνή της Στέλλας)

Γιάννης (Με τη φωνή της Στέλλας): Είναι αργά πια.. Μη πλησιάζεις άλλο.

Κάτια: Θέλω να αγγίξω το πρόσωπό σου. Πώς μοιάζεις;

Γιάννης (Με τη φωνή του Μπίλλυ): (Από άλλο σημείο στον χώρο) Απάντησέ μου.. Φοβάσαι;

Κάτια: Πες μου πρώτα... Πώς είναι δυνατόν...; (Γιάση) Ποιος με φίλησε;

Γιάννης (Με τη φωνή του Μπίλλυ): Νόμιζα πως το είχες ήδη καταλάβει.

Κάτια: Ποιο πράγμα;

Γιάννης (Με τη φωνή της Στέλλας): (Πλησιάζοντας την) Πίστευα μέσα μου πως έχεις καταλάβει ότι ήμουν εγώ και όχι..

Κάτια: Από πού να καταλάβω;

Γιάννης (Με τη φωνή του Μπίλλυ): (Απομακρύνεται) Δεν καταλαβαίνεις;

Κάτια: Όχι, όχι! Εγώ... δεν.. Δεν είμαι σίγουρη!

Γιάννης (Με τη φωνή της Στέλλας) : (Την ξαναπλησιάζει) Έχει θυμώσει. (Μικρή παύση)

Κάτια: Ποιός; Ποιος έχει θυμώσει;

Γιάννης (Με τη φωνή του Μπίλλυ): (Απομακρύνεται πάλι) Είναι δικό της το λάθος. Δεν μου φέρθηκε καλά.

Κάτια: (Γινάζοντας διαρκώς το κεφάλι της προς την φωνή που ακούγεται κάθε φορά) Εγώ δεν ξέρω.. Ε.., λυπάμαι..

Γιάννης (Με τη φωνή του Μπίλλυ): Δεν είμαι κανένα μικρό παιδάκι.

Κάτια: Όχι, σίγουρα δεν είσαι..

Γιάννης (Με τη φωνή της Στέλλας): (Την πλησιάζει από μπροστά και της χαϊδεύει το μάγουλο) Μου αρέσει που το ακούω. Κρίμα που δεν μπορεί κι ο ίδιος να το καταλάβει.

Κάτια: Μπορώ να του το ξαναπώ.

Γιάννης (Με τη φωνή της Στέλλας): Θα το έκανες;

Κάτια: Φυσικά. (Παύση) Δεν βλέπω τίποτα. Να λύσω το μαντήλι;

Γιάννης (Με τη φωνή του Μπίλλυ): (Πηγαίνει από πίσω της) Όχι, μου αρέσει να σε βλέπω έτσι.. Είσαι πολύ όμορφη. (Παύση)

Κάτια: Πού είναι η Στέλλα; (Παύση)

Γιάννης (Με τη φωνή του Μπίλλυ): Η Στέλλα; Δεν ξέρεις;

Κάτια: Πού είναι;

Γιάννης (Με τη φωνή της Στέλλας): (Πηγαίνει από μπροστά) Εδώ είμαι. Μαζί σας.

Γιάννης (Με τη φωνή του Μπίλλυ): (Πηγαίνει πίσω από την Κάτια) Στέλλα, έλα...

Φίλησε την εδώ.. Βύθισε τα δόντια σου στο λαιμό της! (Σηκώνει τα μαλλιά της Κάτιας και την φιλάει με πάθος πίσω από τον λαιμό, δαγκώνοντας την ενώ ένα βογγητό ξεφεύγει από την Κάτια)

Κάτια: Δεν μ' έχουν ξαναφιλήσει έτσι..

Γιάννης (Με τη φωνή της Στέλλας): Είσαι ένα αεριό..

Κάτια: Μπίλλυ.. Νομίζω πως τρελαίνομαι.

Γιάννης (Με τη φωνή του Μπίλλυ): (Απομακρύνεται από κοντά της) Τι σου συμβαίνει;

Κάτια: Γιατί το κάνεις;

Γιάννης (Με τη φωνή του Μπίλλυ): Δεν σου αρέσει; Δε θέλω κανείς να πληγωθεί.

Κάτια: Όμως είναι ευτυχισμένη μαζί σου.. εκείνη.. Έτσι δεν είναι;

Γιάννης (Με τη φωνή της Στέλλας): (Πλησιάζει την Κάτια) Δεν έχω όρεξη πια για παιχνίδια.

Κάτια: (Συνεχίζει να στριφογυρνά το κεφάλι της απευθύνοντας τον λόγο της τότε δεξιά, τότε αριστερά) Ξέρεις.. πολλές φορές με σύγκρινα μαζί της.. μαζί σου.. Δε ξέρω..

Γιάννης (Με τη φωνή του Μπίλλυ): Έλα κοντά μου.. (Την τραβάει ξανά πάνω του έχοντας πλησιάσει στο παράθυρο) Ξέρεις τι βλέπω απέναντι στο δρόμο;

Κάτια: Να μαντέψω;

Γιάννης (Με τη φωνή του Μπίλλυ): Τι φαντάζεσαι;

Κάτια: Πολλά φώτα. Είναι η ώρα που έχουν ανάψει τα φώτα στα σπίτια.

Γιάννης: (Με τη φωνή της Στέλλας): (Την πλησιάζει από το πλάι) Σε ένα από αυτά μένω και εγώ μόνη.. Βλέπεις, ο Μπίλλυ πλέον δεν είναι μαζί μου.. Βαρέθηκε.

Κάτια: *(Γυρνώντας προς το μέρος της φωνής)* Τι είναι αυτό το αστείο πάλι;

Γιάννης: *(Με τη φωνή της Στέλλας):* Δεν είναι.. Μην κουνιέσαι.. Σκέψου πως μπαίνει το φως μες στο σκοτάδι.

Κάτια: Όταν ήμουν μικρή και έβλεπα τις σκιές πίσω από τα κλειστά παράθυρα φανταζόμουν διάφορες ιστορίες.

Γιάννης *(Με τη φωνή του Μπίλλυ):* *(Απομακρύνεται)* Και τώρα τι φαντάζεσαι;

Κάτια: Πού; Εδώ μαζί σου; *(Με δισταγμό)* Μαζί σας;

Γιάννης *(Με τη φωνή του Μπίλλυ):* Μα όχι, δεν φαντάζεσαι, τώρα το ζεις έτσι δεν είναι;

Κάτια: Νομίζω πως θα μου στρίψει. Δεν ξέρω τι μου συμβαίνει.

Γιάννης *(Με τη φωνή της Στέλλας):* *(Την πλησιάζει)* Σσος..

Κάτια: ...Στέλλα; Μπίλλυ;

Γιάννης *(Με τη φωνή της Στέλλας):* Ναι..

Κάτια: Φιλάς πολύ όμορφα..

Γιάννης: *(Σιωπή)*

Κάτια: Ξέρεις εγώ... Δεν το περίμενα.

Γιάννης *(Με τη φωνή του Μπίλλυ):* *(Μιλάει από άλλο σημείο του χώρου)* Σσος ας μη μιλάμε για αυτό. *(Παύση)* Είσαι τόσο σοβαρή, δεν χρειάζεται. Μπορείς να αφήσεις λίγο τη λογική σου;

Κάτια: Ναι.

Γιάννης *(Με τη φωνή της Στέλλας):* *(Την πλησιάζει και της χαϊδεύει την πλάτη)* Επίτηδες το κάνει. Του αρέσει να με βλέπει να σ' επιθυμώ.

Κάτια: Ναι.

Γιάννης (Με τη φωνή του Μπίλλυ): Στέλλα, άσε το χέρι σου να την αγγίξει ολόκληρη. (Την πλησιάζει πιο πολύ και κολλάει πάνω της)

Γιάννης (Με τη φωνή του Μπίλλυ): (Αφήνει το χέρι από την πλάτη της κι απομακρύνεται) Κάτια... Σου 'χω χαλάσει τη ζωή.

Κάτια: Τι λες;

Γιάννης (Με τη φωνή του Μπίλλυ): (Απομακρύνεται) Είμαι στο σιοτάδι.... Κάτια. (Παύση) Και με ρουφάει μέσα του.

Κάτια: (Προς το μέρος που ακούγεται η φωνή του) Μην το ξαναπείς αυτό.

Γιάννης (Με τη φωνή του Μπίλλυ): Δεν σου φέρθηκα σωστά.

Κάτια: Εγώ νιώθω τόσο μα τόσο..

Γιάννης (Με τη φωνή της Στέλλας): (Την ξαναπλησιάζει) Έτσι είναι ο κόσμος όμως.. περίεργος. Δεν συμφωνείς;

Κάτια: (Σιωπή)

Γιάννης (Με τη φωνή του Μπίλλυ): (Απομακρύνεται πάλι) Πρέπει να τελειώνει όλο αυτό.

Κάτια: Ποιό να τελειώσει; (Παύση)

Γιάννης (Με τη φωνή του Μπίλλυ): (Αγνοώντας την) Γνωρίζεις την μεθυσμένη πεταλούδα;

Κάτια: Την.. Ποιά;

Γιάννης (Με τη φωνή της Στέλλας): (Έχει σκίψει πάνω από την πλάτη της και της μιλάει κοντά στο αυτί) * "Μια μεθυσμένη πεταλούδα που πετάει πάνω απ' όσα έχει ζήσει. Υπάρχουν ακόμα κλαδιά και λουλούδια στο παρελθόν. Και μπορεί ακόμα να βγάλει μέλι." (Παύση)

Κάτια: Συνέχισε να μου μιλάς..

Γιάννης (Με τη φωνή του Μπίλλυ): (Αποτραβιέται και της μιλάει από μπροστά)
Τελείωσε για σήμερα. Αρκετά.

Κάτια: Μπίλλυ; Τι σε καίει;

Γιάννης (Με τη φωνή του Μπίλλυ): (Απομακρύνεται) Τόλμα! Μη σκέφτεσαι τίποτα. Θα ξανά 'ρθω! (Παύση)

Κάτια: (Τεντώνει τα χέρια της προς τα εμπρός και αγγίζει τον Γιάννη ως Στέλλα.
Αφήνει τα χέρια της να γλιστρήσουν πάνω στο φόρεμα) Φοράς το φουστάνι μου..

Γιάννης (Με τη φωνή της Στέλλας): Μμμμμμμ... Ο Μπίλλυ το θέλησε. Για σένα. (Παύση) Για μας.

Κάτια: (Ανεβάζει την ένταση της φωνής της αλλά κοιτώντας μπροστά, εκεί που υποτίθεται βρίσκεται η Στέλλα) Μπίλλυ; Ως πότε θ' αντέχω; (Παύση) Μέχρι πότε να περιμένω; (Παύση) Να βγάλω τώρα το μαντήλι; Σε παρακαλώ..

Γιάννης: (Με τη φωνή του Μπίλλυ) Βγάλτο. Κράτα, όμως, τα μάτια σου κλειστά.

(Η Κάτια λύνει με ήρεμες κινήσεις το μαντήλι από τα μάτια της. Εξακολουθεί να έχει τα μάτια της κλειστά και περιμένει. Μεγάλη σιωπή.)

Κάτια: Έφυγες;

(Παύση. Σκοτάδι)

**Όταν το σπίτι καίγεται, Τζόρτζιο Αγκάμπεν*

11^η Σκηνή

Η επόμενη μέρα. Ο Γιάννης μπαίνει στο σπίτι της Κάτιας. Εκείνη είναι στον καναπέ και κρατάει μια συσκευασία αλεύρι. Διαβάζει τα γράμματα πάνω του.

Γιάννης: Λοιπόν; Έμειναν ώρα;

Κάτια: *(Συνεχίζοντας να διαβάζει)* Ναι..

Γιάννης: Δεν θα ξανάρθουν;

Κάτια: Μπα.. δεν ξέρω.. *(Παύση)*

Γιάννης: Τι κάνεις;

Κάτια: Λέω να φτιάξω ψωμί. Έχει λήξει όμως το αλεύρι.

Γιάννης: Τι πειράζει;

Κάτια: *(Γυρνάει και τον κοιτάζει)* Ε... Να το χρησιμοποιήσω έτσι;

Γιάννης: Κάποια πράγματα γίνονται καλύτερα όταν η ημερομηνία λήξης τους έχει περάσει. Εγώ δεν τα πετώ. *(Παύση. Χαμογελώντας)* Γιάννης, ο ληγμένος.

Κάτια: Και δεν έπαθες ποτέ τίποτα.. ε; *(Παύση)*

Γιάννης: *(Σ' αυτό το σημείο πλησιάζει το παράθυρο)* Σταμάτησε κι η βροχή. Όλο το βράδυ με νανούριζε. *(Παύση)* Φύγανε μαζί; Ο Μπίλλυ με τη Στέλλα;

Κάτια: Ναι.

Γιάννης: Λοιπόν; Πώς σου φάνηκε;

Κάτια: Συμπαθητικός.

Γιάννης: Αυτό μόνο;

Κάτια: Τι άλλο;

Γιάννης: Δεν περάσατε καλά χθες;

Κάτια: Πέρασα;

Γιάννης: *(Με απορία, γυρνάει και την κοιτάζει εξακολουθώντας να βρίσκεται μπροστά στο παράθυρο)* Δεν πέρασες;

Κάτια: *(Με επιτηδευμένα αδιάφορο ύφος)* Μπορεί.. Α! Καλά ήταν. Θα μου χτυπήσει μια πεταλούδα εδώ. *(Δείχνει την περιοχή της καρδιάς της)*

Γιάννης: Πού; Στην καρδιά;

Κάτια: Καλό... ε; Να έχει παρέα το τριαντάφυλλο.

Γιάννης: Αφού δεν έχεις τριαντάφυλλο.

Κάτια: Πώς το ξέρεις;

Γιάννης: Ε.. θα μου το είχες πει..

Κάτια: Θα σου το είχα πει;

Γιάννης: Έτσι νομίζω.. *(Παύση)*

Κάτια: Μπορεί και να σου το είπα. Και να μην το θυμάσαι. *(Παύση)* Ήταν όμορφα χτες. Αλλιώςτικα. *(Παύση)* Γνωρίζεις μήπως την μεθυσμένη πεταλούδα;

Γιάννης: Φυσικά. Χωρίς εμένα άραγε τι θα έκανες;

Κάτια: *(Κοιτώντας τον έντονα)* Πόσο θλιβερή θα ήταν η ζωή μου.. Μέσα σ' ένα άδειο, κίτρινο πεταλουδόσπιτο.. *(Παύση)*

Γιάννης: *(Μιλώντας με τη φωνή της Στέλλας όπως ακουγόταν στις κασέτες)* Εκείνη πέταξε μακριά. Εγώ την ακολούθησα. Δεν φαντάζεσαι πόσο μακριά έφυγε. Στο δάσος των ονείρων. Εκείνη τη μέρα πέταξε πολύ μακριά. Μου κράτησες τα χέρια και αφήσαμε το χνώτο μας ζεστό μέσα στις χούφτες μας. Σε λίγο θα σου φαινόταν αστείο. Άφησες τα χέρια μου απότομα. Πήρες ένα τσιγάρο και το άναψες. Εγώ σε κοιτάζα. Από μακριά. Σχεδόν έλειπες. Σχεδόν μου έλειπες. *(Παύση. Κοιτάζονται έντονα στα μάτια. Σβήνει σιγά σιγά το φως. Σκοτάδι.)*

ΤΕΛΟΣ